

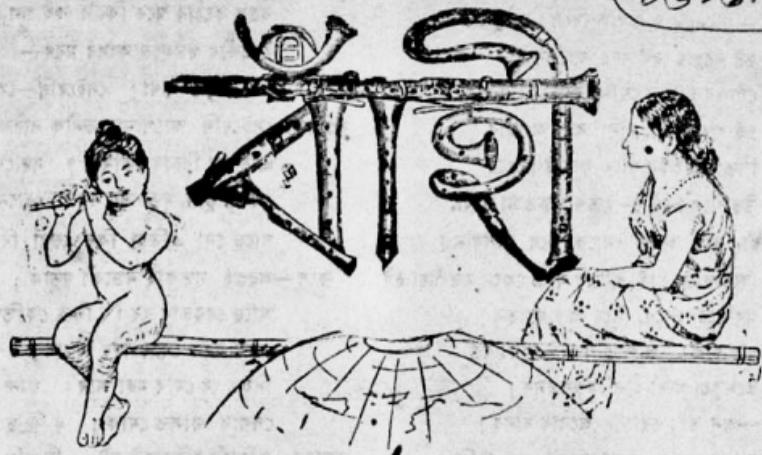
Centre for Studies in Social Sciences, Calcutta

Documentation of rare Assamese books in collaboration with Assam Sahitya Sabha, Jorhat and the Ford Foundation: microfilmed and digitised in October 2006

Record No: 2006/ 165	Language of work: Assamore	
Author (s) / Editor (s): ☒ Lakshminath Deygoburah		
Title: - 1929		
Transliterated Title: Baāghāi		
Translated Title:		
Place of Publication: Calcutta (Kolkata)	Publisher: Edi lōr	
Year: 1929 - (1851 Eak)	Edition:	
Size: 23½ cms - 519 pages	Genre: magazine	
Volumes: 18 - (11 issues)	Condition of the original: Bonitie	
Remarks: Subhā .		
Holding institute: Assam Sahitya Sabha, Jorhat		
Microfilmed and digitised by: Centre for Studies in Social Sciences, Calcutta, 2006.		
Microfilm Roll No:	From gate:	To gate:

৫৪০০/আঃ

১৪-৮-৯৯

১৪শ বছৰ
০ম সংখ্যা

"ন হি জালেন সদৃশং পরিত্রিহিত্যতে"

১৪৫১ শক
ভাদ

জন্মাষ্টমী

দৃশ্য-মনুকাৰ কাজ-আলি

(কংস, দৈবকী, আৰু বহুদেৱ—বথৰ ওপৰত)

কংস—গুণা, মোৰ অস্তৰৰ মেছেৰ ভনীট,

সৰ্বশুণে বিচূষিত।, সৰ্বাঙ্গসুন্দৰী

তৃষ্ণি, ভাগ্যান্তী নাবী। কল্পে-গুণে কেনে

খুল্লন্ত আৰী পালা এই বহুদেৱ।

কিন্তু এই সকলোটি এৰি, হে দৈবকি,

কিন্তু তোমাৰ যেহে সকলোতেকই ?

দৈবকী—পুজনীয় সহোৱৰ তুমি। এটি কথা—

অধিৰ আমাৰ এই জীৱন মৌৰুন,

হিয়া-বাজী বিষ-বাসন।; নিত্য যাখে।

বিষু-গুৰ অনিতাৰ খেলৰ মাজত !

কংস—ছিঃ, ছিঃ ! কংস-সহোৱৰ হৈ, বাক,

তুমাৰ মে এনে বখ। তোমাৰ মুখত ?

দৈত্যবাজ কংস—ঘাৰ মাম কনিলেও

বহুবিৰ কম্পমান বন্য সিংহ আদি,

বাধে-ছাগে পানী ধাৰ একেটা ঘাটট,

ঘৰ-বজ দেৱতাৰ চক্ৰ ধিৰ হয়,

সি কংসৰ নিজ ভগী হই, বশতাত

ফিল ধাই ঝুঠে জানো জদয় তোমাৰ ?

দৈবকী—অচুল বিজয়, দাদা, দেখিছো তোমাৰ ;

ঐশ্বৰ্যা বিচৃতি সুখ দেৱত অপাৰ—

দেখিলে জনিল খোজে মোৰে অভিমান,

পাহবিব থোকেঁ। আপোনাক ; কিন্তু, দাদা,—

কংস—আৰু ‘কিন্তু’ কিয় ? কোন ‘বিষু’ আছে আৰু

মোতোকে’ ডাঙৰ ? নাজানানে তুমি ইটো—

মোবেই অধীন এই বিষ-চৰাচৰ ;

পাপ-মৃত্যু-কাল-ভয় নেমানে কংসই ?

— চেনেছেন তমো বুলি দিলো। মৌসুকত
হই নৰ্বত বথ বেছে আতিকাৰ,
পেৱৰ হাতৰে ঘোৰা, হাতী চাৰি শণ,
জই শণ দসী, নানা বথ অলোৱা
শিতাৰ বৈৰোৱা নামে কেত উলাহেৰে
উজিগিলে বৰ ; — তেওঁ অকৃতকা নাবী,
হীন বুলি আৰি যোকে কৈ অগমান !

বহুদেৱ—(অনাফলে চাই) শক্তিৰ বহুত কেতেন মতলীয়া হই
গবৰণীয়ে ভালে, সৈন্যে প্ৰৱেশ কৈ
কাহৰ হৰি ! ভাল চুলি চাই থাক বুল
অনেকুৱা গলৈ হীন মূল্যবন !

(নেপালত) —তুল তাই, ছৰচাৰৰ অৱৰৰ বনাম !
সংখ্যাৰ আছু চোৱ আহে চু চালি,
তোৱ আগোনোৰ ভূলি দৈৱী-গভৰ্ণ
মাতোটিৰ পাছে খিটি অৱিস সম্মান,
তেক্ষণে হাতত তোৱ ঘটিৰ বিনাশ !!

কং—(বিচারিতভাৱে)
ওঁ ! কিমনি কৰাই ! কোনে কাক কই গুল ?
আকাশৰ বাণী হৈলো ! কিটো কৰা কলে ?—
দৈৱীৰ অষ্টম গৰ্ত্ত, অচিৰতে
যথ কাল আহি সোৱ বৈ উপস্থিত ?
হেৰতাৰ বৈ সোৱ বাম কেনিবাসি ?
দিলক, ম্পেৰা, নছু সামা দেৱতাৰ ?
কি, কি ! সৰ্বশ মোৰ ? বুলিলো !
সামীৰ বুলাই মই কাজলৰ মোৰে
বৰথৰ-মৰিয়াত পুৰিছো হৰলা ?
হৈৱাকি ! আৰু তই সোৱাৰ কলিন,
অয় তোৱ, যেহে তোৱ অষ্টম সময় !
(চুলিত খণ্ডমূলি ধৰি তৰোহাল ভাতো)
বহুদেৱ—(হাতত ধৰি)
কি কৰো, কি কৰো ? মহিবাজ ? এমেৰেই

সহোদৰা, তাতে পুৰু তেওঁ, পুৰুৰ
অব্যাহ হৰ্মলা তিবি আতি ! কাস্ত হোৱা ?

কং—(থেওঁে) ইউনিলা অভিহাই আকাশী বালীয়ে

বহুব কঠোৰ থবে কিটো কই গুল ?
দৈৱীৰ গৰ্ত্তহেতু কৰস বৰুল—
কি নিষ্ঠুৰ কৰা ? সেইবেশি—সেইবেশি—
বহুদেৱ—সেইবেশি আপোনাৰ ভৌতি কৰিবা !
এৰে হৰ বিচাৰ তোমাৰ ? সুল হৈতে
কেৱা চুমি, চুমি-ভুল মৰকাৰ এখনো ;
গালে নো এভিয়া কৰি এহোৱ বিতত ?
কং—অবৈশাই সতকাই নহোৱ ? চুমুক ;
আমি বেৰতাৰ কৰা ; কৃতি কেতিবা
দেৱ বৰত মোৰ মৰ বিবাহ ;
মিহিত পৰি সোৱ মহো অৰু ফুল পাতি
পেৱাৰ কালত মোক ; বুলিছা ন হো !

বহুদেৱ—বুলিছো বচিছাক মই ; সেদেৱি
সুৰ্বত নোলাৰ মাত মুক্ত মাম তুনি !
দেৱৰ কথাত দলি নাই পতিৰন,
কেনেকৈ সৰ্ব বুলি আকাশী-বালীক
বৰিষ গুজিছা নিল সেহে ভগিনী ?
তুনা মহাবাৰ ! দোৱ সজ উপেক্ষে,—
কৰুন লগষ মুক্ত মাসিয়ে আহিছে,
উপেক্ষা দেৱিনী, মৰিষা তোতো ;
অগ-পিছ হৰ্মলৰ, অৱেই প্ৰৱেৰে।
সেইবেশি জানীৱেলৈ শুর উপজিলে
কৰমণি আৰুম নকৰে ; মৰিলেও
নকৰে ভোজোৱা ; চৰো জোকোৰে,
ডডলি বৰুপৰ আনোভলিই
হেনেকৈই কৰ্মে গতি কৰে, আঠাবো
সেইবেশি বৰাব ; কৰ্মৰ অধীন জীৱ,
ঝটি হেই এৰি ধৰ আন মেলাই।

আমনিলে, কোনে তিসে কালৰ কালিকা ?
কাৰ মুক্ত ক'ত আছে, কেতিবা আহিব,
কোনেমো সঠিক পাৰে কৰ ? কোনে জাল
বৈকী গভৰ্তে হৰ নৰে সম্বৰে,
অগতে আহিৰ পাৰে তোমাৰ মহো,
কোনে তাক পাৰে বাধা দিব ? দৈত্যাৰ।

তুনা মোৰ কথা,—দৈৱীক কিম তুমি
বৰিষ লাগিষে ? যৰি হৰ কিবা গৰ্ভাজাত,
নিল হাতে গৈ হৈ অপৰি তোমাক ;
কৰিবাৰ তোমাৰ কামী ইংৰা আছোৱাৰে !

কং—তোমাৰ কথাক তেওঁতে বৰ, বহুদেৱে !
মৰ মারত নানা ঘটেৰ বিকৰ,
চিত মোৰ লাগিষে বৰেল ; অকৰাৎ
আকাশী বালীয়ে আহি মিলালে অৱাল।
মৰো ? ভোৱো ; মোৰ মোৰ ক্ষমিয়, দৈৱকি !
পৰামোতো প্ৰে তুলি মোৰ ; দেৱতাৰ
ছলমাই এইবেশি ছলিলে কৰমৰক !

(কং একলৈ, আন ছলন আনমালৈ
ওলাই বাট)

* * *

দৃষ্ট্য—চূলুৰাক বাজ্জুল্যান্তৰ !

দৈৱী—(বৰা দেৱেই হাতোৰে কৰি সুৰ লগাই গাথ)
গৰিলে কেলেল সৰকাৰাৰ, বাম বাম বাম বাম বাম,
তাগ বিনে যিছা হৈত দেৰি মিল মানে !
তাক দেৱেই যিছা কৰি আশীৰ
বাম বাম বাম বাম বাম বাম
হচালৰ মন মৰস কেন অজানো ?”

“ বা শৰক উষাকৰে
বাম বাম বাম বাম বাম
বুৰু হৰত বাম হচা গলার পাপ মানে !

শুমানে বেৱে আকৰুৰ
বাম বাম বাম বাম বাম
ম বুলি অতি কুপটি মাৰ টানে !”

“ কৰমৰ পৰতি তুমি বাম,
লক্ষ্মী দ্বীপীয় বিভোগ,
হৃষেষ আৰি মহা মহা বীৰগণে !

শীনি তক-লতা পৰ্যতক
কৰকে যোৱন সমুৰূপ
মেৰ বাকি পাৰ ভৈলোহা মহো ভৈলোৰ !”

“ যে আখ আৰু বৰুণতি,
বাম বাম বাম বাম বাম
তোমাৰ কৰিবা ত্য শুণ নাম চাব।

বৰি মেলুৰক কৰি নৰে
বাম বাম বাম বাম বাম
অগৰ সংখ্যাৰ সমুৰূপ হোৱে পাৰ !”

মনা মনা তুমি দুৰ্যায় ! আৰি পুত্ৰ
ভজ্ঞ-বৰ্দশল নাম কৰিবা সাৰ্বিক।
ঠেট মহা মোগলৰ অকৰাৰ বিনাৰ,
শাবিবত ভৱা-পিটা নিলা-বৰ্বুৰ,—
বলীশৰা ভিতৰত বলী হাত আলী,
তুলি জীৱা-নৰকৰ হাতাল-নিকৰ ;
তাত তুলি পুত্ৰচৰ কলাভিনী,
দীৰ্ঘীৰ গৰ্ভত আহি হৃলি অৰচাৰ !
কেটি কোটি অনুম যানৰ পাতক,
ওকে নিহিত হুল সহাৰে মোচন ;
দেৱৰ লিকলি বাক সহাৰে ছিলিল,
বাজৰ কলাটি হুল আপুলি মুকলি ;
ভোৱা লালি বলৈ মাৰো ? চাই সৰকোটি !
নিৰবয় প্রাণান্ত ! কলটি নিলামো !

দৈৱীৰ বৰ্দশ তিৰীৰ-অতন ?
কি এম পাতক বাকি ধৰিল মীৰী,
এছৱা জীৱন-নিধি পাই হৈ কেৱালে !

সমোন-ঠিক ভৱে হুল মৰত—
মৰ হৰ্মলৰ ভৱে কৰুন মৰত—
আকাৰ মাধ ? মোৰ সো মন ওলোটাই !
(আকৰে সুৰ লগাই গাথ)

“ কিমে কুণে দৈৱীকীত ভৈলা অৰচাৰ !
শুৰ তুক গুলি পৰ কৰত তোমাৰ !!

শীত-বৰে শোকে আতি শুম কলেৱৰ
কৰম লোচন চাক কৰণ অধৰ !!

মুনৰ নামিকা কৰে মৰু কুণল !
কৰ্তৃত কৌশলত শিৰে কৰিবত উজ্জ্বল !!

আপাল-ৰিত বনামাৰ জো গৈলে !

শোকে অতি শৈবন বৰে বৰকলোৱে !!

চাক চাকি চৰে আকাশলৰিত !
কৰীকৰ সম উক বৰ্তুল বলিত !!

চৰখ কমল দেন নৰ পথ কোৱা !
যাক দেৰি ভক্তৰ গৰম সৰোৱে !!

(হঠাতে কৃকৃ দেখি)

বিনো আচরিত কথা ! প্রাথম কৃকৃ
কোন নিষ্কা঳ে এনে কৰিলে হৰ্ষতি ?

(বাক মোকালাই মূল জাবি কোলাই লৱ)

কৃকৃ—শিতা ! আৰে আৰু গীৰীৰ নিহিতে ; ঘড়ত
এটা চূলা ছলি মাৰি যি আগাৰ তপতোৱা গীৰীৰ
গেলাই লৈছোঁ। সেই ঘড়তে আৰে মোক কৰালত
জৰী লগাই এভৰে বাঞ্ছি দৈছিল। চোৰচোল, জৰীয়ে
মোৰ কৰাল ছিলে বেল কৰিলে !

প্ৰাণৰ স্পন্দন

(প্ৰব)

সন্মত্য জ্ঞাতি

কাছে, সকলো চাৰ গৰা উপাৰ কৰিছে। প্ৰেৰণ
ৰব পৰেতেৰে যুৱৰ সহায়ত শৰীৰক পতি দিবি
উত্তোলনৰ প্ৰাণৰ স্পন্দনা দেবৰে উত্তৰ আৰু
মহান। এই প্ৰাথম উত্তৰ স্পন্দনৰ বলকৈতে পাঞ্চাত্য পতিত-
সকলে, সকলো নিখাতে পৰ্যাপ্ত দৈ দিবি অংশ, তেওঁৰ মুকুত
বোঁ, এই পৰ্যাপ্ততাৰ কৰণে কৰিছে। এই মহা-
ভূতকলনগুলা নিজৰ হৰিবৰৰ নিমিত্তে, যোৱার
নাম বৰু আৰু উপাৰ উলিয়াই লাগিছে। মাটি থানি
মাটিৰ তলদৰপৰাৰ সোন, কপ, লো, কেৰাচিন তেল, পোল
কলমা ইত্যাদি উলিয়াই ই বৰুৰে মাঝৰ যোৱাবত
লগাইছে তাক সকলোৰে জানে। পানীৰ পুণ্যাঙ্গ, কৃষ্ণৰ
ভূগূণা, তাপৰ উগাঞ্চল জানি কিমে নিজৰ আহাৰাবি
ৰাকি ধোৱাৰ উপৰিও ভুইবে পানী তপত কৰি,
তাক ভাপ কৰি বেল-আজাজ, কল-কৰাবানা চৰাইছে
তাক সকলোৰে জানে। বিহুী উপাৰ কৰি কিমেৰে
বিহুীৰ সহায়ে মটকাটী, আকাশী বৰ, টেলিপ্রাই,
বিচিন চলিব পৰা আৰু লগবিৰাক আৰু নগবৰ ধৰ-
বিলাক বিহুীৰ চাকিৰে পোৱৰ কৰিব পৰা কৰিছে,
তাকে সকলোৰে জানে। অৱিকালি পোৱৰ বিলৰে
মেনে X Ray ব আৰাই শৰীৰৰ ভিতৰত ক'ৰত

নক—(চূলা বাই) চাৰ, তুমি কিৰ এনে কৰিলা, যশোৱা!—
কীট খোৰ ! ছলীৱাৰ তত্ত্বক মণি !
কোটি কোটি জৰু মোৰ পতিৰ কৰিলা,
মোৰ আৰু লৈয়ো তুমি চিৰোৱি হোৱা !
আৰ মোৰ ধন ! বৃহত হুমাই তোক
বিড়ালত দিউ এই পৰা হুমাই !
(সোমাই ধাৰ—অৰ্বকোপৰ গৱে)

ইডিবেৰৰ নেওগ

১৮ বছৰ—৫ম সংখ্যা

প্ৰাণৰ স্পন্দন

২০১

জাতা পতিতসকলৰ বিজান আৰু নতুন নতুন আৰি-
বিবেকে এই কথাৰ সজতা নিতো প্ৰাপ কৰিব
পাইছে। বৰাচলতে কেৱল প্ৰাপ বিশাগ বাবে মাঝে
বিব নোৱাৰা কাম দে একোহৈই নাই, এইটো প্ৰাপ
হৈছে।

তিনি তিনি মেশৰ তিনি তিনি বিশিষ্টতা

যৰীনীৱালু কহ বোলে প্ৰতো দেশেৰ একোটা
বিশিষ্টতা আছে। আৰবৰ বিশিষ্টতা বিজান-চৰ্চা
আৰ চিকিৎসা শাৰীৰ, মিছৰ বিশিষ্টতা ক্ষেত্ৰ-তৰ
আৰ অক পৰ্যাপ্ত। প্ৰাকাও প্ৰাকাও বিশিষ্টতাৰ
হৈত তাৰ প্ৰাপ। গৌৰুৰ বিশিষ্টতা সৌকৰ্য-আনন্দ।
বোৰ বিশিষ্টতা আইন, শুলুৰাবৎ নিয়ম আৰু গহীন গভীৰ
জৰু। আৰবৰ তাৰত বিশিষ্টতা হৈন আধাৰিত
হৈত। আৰবৰ কৰিব লাগিছে।

পুষ্টিশাবকৰ্ত্তাৰে মহেষো শৰীৰ ভাৰবো।

নভো বায়ুচ বহিচ জল পুৰী তৈৰেৰ !!

“বৈলোকে থানি তৃতানি তানি সংশানি দেহতঃ।
মেৰে সন্তোষ সৰ্বত বাৰহাৰ প্ৰৱৰ্ততে !!”

এই দেহতে প্ৰশুলে দেলে হুমেক পৰ্যাপ্ত আছে।

সময় নন-নৰী, সমুদ্ৰ, পৰ্যাপ্ত, কেৱল, কেৱালক আছে।

পৰি, মুনি, নৰক, এহ পুণ্যাশীল, পুণ্যাশীল, পীঁচেৰেতা-
সকল আছে। পঞ্চিৰ সহাবকৰ্ত্তা চৰ্চ-হ্যাঁও এই
দেহতে দৰম কৰিব লাগিছে। পুণ্যী, জল, অধি,
বায়ু, আৰকাৰ আছো পৰ মহাতৰত আছে। বৰ্ষ, মৰ্ত্য,
পাতলা, এই বৈলোকে সময় জীৱও এই মহু দেহতে
আছে। এই আটাইবৰাক আইন, শুলুৰাবৎ দেৱক বেঁচ কৰি নিন
নিক কাম কৰিব লাগিছে।

বিশুণ্ডিতাৰ এই বৰান কৈছাকৰিৰ অৰ সাধাৰণ
বৃক্ষে বৃুল টৈন। মহু দেহে পৰ মহাতৰতে আৰু
তাৰ পৰ উপে, দহ হিস্তেৰে গঠিত এইটো আৰেৰে
কোৱা হৈছে। বৈলোকাত বি পৰ মহাতৰত আছে দেহতে
সেই পৰ মহাতৰতে মেৰক অৰ্থাৎ পিৰিব বারুড়াভালক
বৈনি নিজ কৰ্ম কৰিব লাগিছে।

সোনাৰা বাট নাকক স্থান-চৰ্চৰ লগত বিশিষ্টে।
মেৰক এ মেৰ বীপ আছে বুলিছে সেইটোৰ বাৰাব ঘৰ-চৰ্ক
আৰু মহাজৰে বুলাব গাপ। দেহত সাধিকৰণ নাটো
আছে, সেই নাটোৰিলাককে সৰিব সাধাৰণি বুলিব পাৰ।
দেহটোক ক্ষেত্ৰ আৰু তৈতন শক্তিটোকে কেৱালক
বৃক্ষে। ইচ্ছা, পিসুনা এই দহ নাটোক গোৱা দমন আৰু
হ্ৰস্বক উভাৰে সময়হল তৰ্ক বুলিছে। মহোটা তক্ষি-
ক্ষেত্ৰক দহেটো লীট বুলিছে। প্ৰতোক পীঁচেতে একো একো-
জন দেৱতাৰ অধিকান বুলিছে। কৰি, মুনি, এহ, নৰক
এইসকল হৈছে মোখ কৰে। বিশেষ বিশেষ জান।

যোগ-বিজ্ঞান

বিশিষ্টকলে বোঁ-বিজ্ঞান চৰ্চা কৰি এই দেহটোক
পীঁচেটো কোষত ভাৰাইছে—মেন অৱমৰ কোঁ, প্ৰাপমৰ
কোঁ, মনোমৰ কোঁ, জানমৰ কোঁ, আনন্দমৰ কোঁ।

প্রথম চারিটা কোষক কেনেকৈ উত্তর করিব লাগে তাৰ
বাবহা দিছে।

অসমৰ কৌৰ

অসমৰ কোষক উত্তৰ কৰিবলৈ হলে অৱশ্যাবিত
সংযোগ কৰিব লাগে। উৰ্বৰুৰ কালে ঘৰাইল হলে সাৰিক
আছিৰ লাগে। সাৰিক আছিৰ ঘৰে :—

আসৰ সৰবলাৰোগৰ হৰ্ষণ্তিৰ বিবৰণঃ।

বহুৰ সিদ্ধঃ হৰ্ষণঃ জঙ্গঃ আছাৰঃ সাৰিক প্ৰিণঃ॥

অৰ্থাৎ বিবলাক আছিৰ আৰু, সৰ বল, আৰোপ,

হৃষ আৰু বিতৰণ আছিৰ আৰু, সৰ বল, আৰোপ,
হিত, হিৰ, মেলিলৈ প্ৰিয় দেখ বোধ হৈ, সৰবলাৰকৈই
সাৰিক আছিৰ। উৰ্বৰুৰ কালে তিক এৰি কেলু মন্ত্ৰেৰে
কৰ্ম কৰিবলৈ বৰাল আছাৰ পৰ। বৰাল আছাৰ,
দেখে—কটুলবনাভুজা তীক, কৰি দিবহিং।

আছাৰৰ বাৰস তেওঁ দৃঢ়লেকৰ প্ৰে।

অৰ্থাৎ কেহা টেকা, মুৰীকা, অতি গৰম, ডীক,
কৃষ, ছপাচা অৰ্থাৎ সহজে কীৰি নোৰাত। বৰাল
আছাৰে হৃষ, শোৰ, বোগ উৎপন্ন কৰে। অসমৰ কোষক
এইখে আছাৰালৰ সহজ কৰিবলৈ, বায়াৰ আৰিৰ
ধাৰাকৈ সৈই আছিৰ কীৰি নিয়াৰৈ, আক এইখে শৰীৰৰ
মিয়োৰি বিবিলৈ প্ৰিয় দিখ বিবৰ বাবহা দিব শৈগেছে।
শৰিয়কলে কৰি বোলে হৃষ শৰীৰতত্ত্ব হৰি মন পাক।
অৱহ শৰীৰৰ মনে কৰুৰ। লোক আছাৰো কৈছে।
Mens sena corpora sena.

প্রাণৰ কৌৰ

এইখে অসমৰ কোষক উত্তৰ কৰি প্রাণৰ কোষক
কি দৰে উত্তৰ কৰিব লাগে তাৰ বাবহা দিছে। আঁক
শৰিয়কলে হৈচোলি আগবঢ়াৰু ভাঙ কৰি (যেনে প্ৰাণ
অপলন, সৰান, বান, উৰান, নাগ, কুৰু, কুকু, প্ৰেমৰূপ,
ধৰনৰ) কেনেকৈ আগবঢ়াৰু কৰি আঁক সহজ কৰিব
লাগে তাৰ বিবিৰণহা দিছে।

মনোমৰ কৌৰ

দেহ আৰু আগ এইখে সহজ হলেহে হেলো

মনোমৰ কোথৰ উত্তৰ কৰিব পাৰি। যনক উত্তৰ কৈ
বৈলোকে গীতা শাৰাত মনৰ বৃত্তিবিলাকৰ উপোঁ
বেনে—“ইজা হে শুঁক দৰে সংযোগেচনা শুঁক
কৈকে যে এই বৃত্তিবিলাকৰ সেৱাৰিলাকৰ মনৰ লাগে
ভাগিলাকৰ উত্তৰ কৰিব লাগে। মাহৰে যন
এইবিলাকৰ ঘৰেৰে বিশুষিত কৰিব লাগে:—

অমৰিত অৰাঞ্জিত, অহিংকাৰ, ক্ষান্তিৰাজব্ৰহ্ম,
অচোৰোগামৰ শোক বৈবৰ্যাবিনিয়গঃ॥

ইচ্ছিতৰুৰু বৈবায়ৰ মন্ত্ৰিত এৰত।

অমৃত্যুৱানু, বায়ি হৃতপুৰুষার্থৰমঃ॥

অসমৰনভিদ্যুৎস্তু পুৰুষৰূপাহিতুৰ্মুক্তি।

নিতক সমত্তিৰ মিঠাপুৰুষত্বৰিত্বভুক্তি॥

অৰ্থাৎ প্ৰেৰণ আৰু কৰা যাবৰ মন অমীনি-
নিজৰ অশৰণ বৰিত, দস্তীনীতা অহিত্যতা, কৰীৰ
কৰাবাম, ওক ভক্তি কৰা, ততি, হিততি, নিয়ৰ প্ৰি-
য়মন কৰিব পৰা, অনহকীকি, বৈবায়ৰকৃত, আৰু হৃ-
জীৱা বালিৰ পৰা কোনো হৃৎ অৰ্থত নকৰা, লাজবিৰা
ভাল পোৱা মাহৰে সহ ভাল নোৰাবা, পুৰুষৰূপ-
বিত অভিযান আসক্তি নথক’, ইচ্ছা হওক বা মনৰ
হওক একেতে চিতলিত নোহোৱা ইচ্ছা। উত্তৰ মনৰ
হৰ সামিল। এইসকলৰ সৰোবৰ্ণালি মনৰ পৰা ক্ষয়, হেৱ,
শোক, মোহ, মৰ, মাসৰ্যা এই কেঠো পিপু কীৰি
হৰেৰে মন উৰ্বৰুৰু হে আৰোহাৰ বিজ্ঞানৰ চোঁট
নিব। বিজ্ঞানমৰ কোখলৈ গলে উৰ্বৰুৰিবৰক, আৰু এ
অগত বিদ্যুক আন লাভ হ। আৰু উৰ্বৰুৰিবৰক
আন লাভ হলেহে কীৰি দেই আনন্দমৰ কোখলৈ লা-
গত দেই পৰম্পৰণৰ পৰম আৰু সামাজিক উত্তৰ হৈ
অনুমতি, অস্তুৰস, মৰ্যাদা, মৌলিকতা হ। আৰু
ভাবতৰমৰ কৰ্মসূক্ষমত আনকি এছিলৰ প্ৰাৰম্ভ
মহাপুৰুষে যেনে ইচ্ছা, শুচ্ছ, কৰিকুইশিছ, মহৰ
ইচ্ছাবি সকলোৰে আগবঢ়াৰু এইবিলাকৰ বিবা-
কৰ্মত উৰ্বৰ-চিত্তাত, উৰ্বৰ-সেৱাত, উৰ্বৰ-প্ৰেত লাগে
আমালৈ এটা আহি, এটা অছশেৱা, এটা আৱা-
পনৰ হৰ পৰা উপোঁ দিব শৈগেছে।

বৰ্তমান ভাৰতৰ প্ৰাণৰ স্পন্দন

বৰ্তমান বিবৰ আৰিকলী আৰুৰ ভাৰতবাসীৰ আৰু
নেৰু স্বৰেনই নোহোৱাৰ মধে হ। ভাৰতবাসী
বৰ্তৰ এতি উপোঁ অৰ্থাৎ তেওঁলৈ এছেৱা। হ।
মন ভাৰতবাসীৰে আৰু আন ডাঙৰ ডাঙৰ বৰ্ষ
জোৱাৰ কথাবে নোহু অৰ্থত আৰিকলী সামাজিক
ওষ্ঠা এটা চৰক, পিন এটা ভৈজোৰ কৰিব নোহু
লৈ, আৰু আনকি, পিকা কাপোৰনোক। বৈ-কাটি লব
হৰা বৰ্ষ। আৰু ভাৰতৰ মাহৰে যেনে আৰিয়াৰ নথকোৱাৰে
৪০ লক আছিল আৰু দেই আৰিয়াৰ সংখ্যা মুলৈই
১৭ সোটৰ লব। এইবিলাকৰ কৈহৰুৰ সূতৰ যথিও
দাখলক আৰুৰ পৰাবৰী অৰ্থাৎ, তথণি এইটা এইকে
নোহোৱাৰে। যে আৰুৰ উপোঁমোতাহি, আৰুৰ মুৰ্তাহি
আৰুৰ হিতাহিত শুঁ আৰু, আৰুৰ এছেৱা বৰ্তৰৰ
আৰুৰ এই অৰ্থত পেলাইছে।

বৰি আৰি আভিযুক্তে এই সংস্কৰণ জীৱাই
খুকিৰ ধোৱেৱে, তেমেলে ভাৰতবাসীৰে নিজৰ মন-
প্ৰাপ, মেৰ, উৰ্বৰত অপন্ত তিভোৱে লগাই কৰ্ম কৰাত
লাগক। প্ৰাতাসুকলম আৰিবে, পুৰুষীৰ পৰি শ্ৰীত
প্ৰহৃত বাৰ আৰু শীতু গণগোপনুৰূপ বৰ্ষ অৰ্থাৎ
মনৰ কথা একানন্দকলে, বিজনকলে, শিকিতসকলে অভিজ্ঞান
চৰ্চা কৰাত, কৰ্ম কৰাত, নতুন বৰ আৰিকলী
কৰাত, বল-কোশল আৰি উড়াৰুৰ কৰাত, শিৰ,
বৰালাৰ, বাপিকালি কৰাত প্ৰক্ৰম লক ওক।
কৰ্ম কৰাটে, কল-কোশল উড়াৰুৰ কৰাটে, ভৱিজনান
চৰ্চা কৰাটো উৰ্বৰেহে সেৱা। ছেৱাণ গী শুৰু, পুতি
কাপোৰে পিকি, হৃষাগ অবলম্বন কৰি, তিভাণি বাবাৰ
বৰিলৈ প্ৰাপ স্পন্দন নোহোৱা হ। তেমেলে
নিয়ৰিস আৰুৰ অসমীয়া আভিযুক্তিৰ প্ৰাপ স্পন্দন
কৰাৰ কথা নাইলে? কামিনৰ অসমীয়া আভিযুক্তি
কৰাটো কৰাৰ কথা নাইলে? এই কামিনৰ লগতে
যাবিলৈ তিভাণিৰ প্ৰাপ স্পন্দন নোহোৱা হ। প্ৰক্ৰম
বৰিহাৰ কৰি তোলা নাইলে? এই কামিনৰ লগতে
যাবিলৈ কৰি অসমীয়া অসমীয়া ভৱিজনান
কোশল-কোশলে আৰুৰ সকলোকে আগলৈ কৰিব। কৰাৰ
কথা নাইলে? যে অসমীয়া আভিযুক্তিৰ একানন্দ নিজৰ বাবহাৰ
কথা বৰ তৈৰোৰ কৰি লোৱাৰ উপৰিত গৰ আৰি-

অসমীয়াৰ প্ৰাণৰ স্পন্দন

ভাৰতবাসীৰ ভিতৰতে আকৈ আৰুৰ অসমীয়াৰ
হিত আৰিকলী আৰুৰ ভাৰতবাসীৰ আৰু
নেৰু স্বৰেন নোহোৱাৰ মধে হ। ভাৰতবাসী
লগত দ্বিতি নিজৰ দেৰেৰ বাপিনোক বৰ্ষ কৰিব
পারিবে, পিকি অসমীয়াই সাহিতি, কলা, কৰিব ইত্যাদি
বিষয়ত অতি ওখ বুলি বিবেন্দ্ৰিত নিচিনা অৰ্থাৎ
প্ৰথম প্ৰথম পাইছিল, দেই অসমীয়া ভাৰতীয়ে
প্ৰথম প্ৰথম পাইছিল, দেই অসমীয়াৰে শৈবৰৈনি !
যি আৰিয়াৰ মাহৰে দণ্ড্যা বৈবায়ৰ অধিকৰণৰ আৰাদেৱে
৪০ লক আছিল আৰু দেই আৰিয়াৰ সংখ্যা মুলৈই
১৭ সোটৰ লব। এইবিলাকৰ কৈহৰুৰ সূতৰ যথিও
দাখলক আৰুৰ পৰাবৰী হ। আৰিয়াৰ উপোঁমোতাহি, আৰুৰ মুৰ্তাহি
আৰুৰ হিতাহিত শুঁ আৰু, আৰুৰ এছেৱা বৰ্তৰৰ
আৰুৰ এই অৰ্থত পেলাইছে।

বহু আৰু চাৰি প্ৰকৃতিৰ বাই কমিবো কথি, গৰম সাধনত বৰ্ত কৰি, দৱিশ মাহায়ুষৰ, আছৰুব, বেং
লেৱা কৰিছাই মহু জীৱনৰ ছৰে পাতালিছিলি।

ধৰ্মজীৱনত ভাৰতীয়ৰ প্ৰাণৰ স্পন্দন

ধৰ্ম জীৱনত, অধ্যাত্ম জীৱনত আৰি পশ্চাত্য-সকলতকৈ প্ৰেত বুলি গগ কৰিব; কিন্তু হঢ়ব বিবৰ পুৰাপুর অৰ্থত বলি ঢাকু, টি, এল ভাবাবো, এনেকুৱা ছই চাৰিবিংশ পৰিযোগ পূৰ্ণীয়ৰ প্ৰাতঃব্ৰহ্মীনৰ মহা-পুৰুষত বাবে সামাগ্ৰিগ ভাৰতবাদীৰ ধৰ্মপ্ৰাণতা আৰি আধাৰিকতা আৰি কৰত ? বিস সামাজিকসমৰ ভিতৰত আছে, যিই হিমালয়ৰ শুভ্রত, হিমালয়ৰ ওহণ গৱেষণত সিদ্ধান্তমাপিত থাই। মহা মহা পূৰ্বসূক্ষ্ম ভিতৰত আছেও, সেইবিলাক আৰি নামানো আৰি নেমেৰোও। আৰি আৰি সহজেগ ভাৰতবাদী যে আধাৰিক ভাৰাপুৰ নহত এইটো এৰ সত ? আভিকলি আৰি সৱৰ্বত্বগ পিছিত ভাৰতবাদীয়েই ভাৰত ভাৰাপুৰহে। আৰাম উৰুৱ ভক্তি কত ? আৰাম প্ৰাপ্তি স্পন্দন কত ? ধৰ্ম অগতি, অধ্যাত্ম অগতি প্ৰাপ্তি আছিল তখনি এই জীৱনৰ। সেই কাৰণে তেওঁৰ বাঁচিৰ পৰিস্থিতিৰ মুক্তবনামী গোপ-গোপনী, মুক্ত-শোণী। আৰাম মুক্ত বনিতা সকলোৱেই দৰিদ্ৰত আছিল। আন কি, তেওঁৰ বাঁচিৰ পৰিবিৰ, পুণ পৰ্ণী, কৃষ্ণপত্ৰমিত আহুল হৈছিল, আন কি, বুদ্ধা দৈৱ ও উলাই হৈছিল। পিছত তেওঁৰ পৰ্যাপ্তত আহুল, বিদ্র, উত্তৰ, স্বামী, পুক-পৌত্ৰ, কৃষ্ণ, মোগী, ভীষণ, বিবৰত সৰ্বত বৰ্ণণও মৌছিত হৈছিল। তেওঁৰ প্ৰাপ্তিৰ মহা স্পন্দনে সেই কা঳ত সকলোৱে প্ৰাপ্ত আৰি পুৰুষ কৰিছিল।

জীৱনত পিছত এই ধৰ্মেৰ ভাৰতত প্ৰাপ্ত স্পন্দন উত্তীৰ্ণ মুক্তবেৰ। সেই দেখি তেওঁ জীৱৰ চাপ্ত দুঃখী হৈ, বাচপাত আগ কৰি, মুক্তী ভাৰী। আৰি সক্ষ প্ৰহত সহানুসৰে মাঝা এবি, প্ৰ-হৃতৰ এবি, তপলা কৰিছিলৈ আৰি সেই তপলাৰ ফলত তেওঁ “আহিলা পৰমোৰ্ধৰ” এই মহাসত্ত্বক মুক্ত উলিয়াই ভাৰ হাপন কৰি, মুক্তী ভাৰী। সৱাকীকৰ আছুৰ। তেওঁতে নিষে স্বত্ত্বত অপোৰে নামাকি, মৰ্ত্ত্ব অৰ্পে, অধীয়া সন্তু

অৰে গীৱে-কৰে সুবি অসমীয়াক মদ, ডাঙ, কামি এবিলৈ, প্ৰমুহৰণ বহুল, সৱাব হলৈ, নিষে সমত হৃষি তাম কৰি, উপগনি দি চৰিবে। এইজনা অৰু বিবেকৰে পৰিষেবক অৰিষ্ঠ বাবা ধৰ্ম দি গৈছে। তেওঁৰ প্ৰাপ্তি স্পন্দনে আৰিবিবেকৰে পৰিষেবক নিচিলা হৈতো হিসু ধৰ্মৰ পোৰু, হিসু দৰ্শনৰ উৎকৃষ্টতাৰে। আশা কৰা যাব, কল্পনত ইমৰক সৱাবিশৰীৰ প্ৰাপ্তিৰ এই মৈৰী পৰিস্থিত উত্তীৰ্ণ হৈ আৰি বহুশেষত আছুৰ, দৰিদ্ৰ, বৰোৰীৰ সেৱা-কৰণাৰ কৰিবলৈ বাম-কুল সৱাবক সংগঠিত হৈবে। বৰ্তমান বহুশেষত আৰু সহায়তাৰ, পথ কৰত, বিদ্বান, আনী আচার্য অৰিষ্ঠ অধীশৰ বৰীৰ ঢাকু, রহামানৰাতী শ্ৰীজী সেৱাবিলৈ নাইতো এই সকলৰ “প্ৰাপ্ত মৰ্যাদাৰে প্ৰদৰন আছে। আচার্য অধীশ বহুহে চিৰ-জীৱনটো বিজান-চৰ্চাৰ কৰি বিশেষকৈ উত্তীৰ্ণ-বিজানৰ অৰুণীনৰ কৰি হৃষাতে। হৃষ ঘৰ আৰিকৰৰ কৰি সেই ঘৰেৰ পৰীকাৰ কৰি প্ৰাপ্ত কৰিবে মে উত্তীৰ্ণ প্ৰাপ্তিৰ স্পন্দন আছে। উত্তীৰ্ণৰ মুখ-ধৰণৰ আছুৰতি আছে, উত্তীৰ্ণৰ নাই, পৰি আনকি কৃষ্ণৰ আছে। এইবিলাকৰ বাবাই এইজন মহাপুৰুষে সেই “প্ৰাপ্তিৰ সৰ্বীন প্ৰোত্তো ঘৰে মৰিয়ালৈ হৈ” এই মুখ-চন্টো প্ৰাপ্ত কৰিবে। মৈৰীটোহে এই অগ্ৰত একেডল স্থাপন গৰে। এইজন মহাপুৰুষেই তাৰ বান টেলিগ্ৰাফ তৰটো প্ৰথমে আৰিকৰ কৰে, পিছত ইচ্ছাপী পৰিষ্ঠিত মাৰ্কীনীয়ে ইয়াক ক্ষামত লাগাই তাৰীখৰ টেলিগ্ৰাফ উলিয়াহৈছে। আচার্য জীৱৰ প্ৰেমৰ বাবা বেৰোৱা-কৃত অৱলম্বন কৰি, প্ৰেম ভক্তিতে মিলি কৰি বৰ্তমান সময়ৰ উপগোপী কৰি “সত্য আনন্দমুক্ত আৰু” এই উপনিষদোক্ত পৰিজ্ঞা আৰু প্ৰাপ্তিৰ বৰ্ণনাৰ মুক্তিযান হৰে খোজা ভাৰপুৰ ওলোটাই সনাতন ধৰ্ম-ধৰণত স্বাবিশৰীৰ বৰ্ণনাৰ অৰ্পণ আৰি বহুশেষত আৰিবিবেকৰ অনৰ্বি সমত ভাৰত-বাঁচি পৰ্ণী কৰি দৈৱ হৈ গৈছে। বাঁচা বামযোগীন বাবা পিছত প্ৰাপ্ত স্পন্দন হৈছিল মৰিষ মৈৰীনৰ অৰ্পণত অৰ্পণত স্পন্দন হৈছিল মহাপুৰুষৰ বৰ্ণনাৰ অৰ্পণত অৰ্পণত স্পন্দন হৈছিল মহাপুৰুষৰ পৰিস্থিত অৰ্পণত অৰ্পণত স্পন্দন হৈছিল। এই ধৰ্মৰ পোৰু, হিসু দৰ্শনৰ উৎকৃষ্টতাৰে। বঢ়াট হৈছে। এই ধৰ্মৰ পোৰু, হিসু দৰ্শনৰ উৎকৃষ্টতাৰে। আশা কৰা যাব, কল্পনত ইমৰক সৱাবিশৰীৰ প্ৰাপ্তিৰ এই মৈৰী পৰিস্থিত উত্তীৰ্ণ হৈ আৰি বহুশেষত আছুৰ, দৰিদ্ৰ, বৰোৰীৰ সেৱা-কৰণাৰ কৰিবলৈ বাম-কুল সৱাবক সংগঠিত হৈবে।

বাজীনীতি-ক্ষেত্ৰত প্ৰাণৰ স্পন্দন

বাজীনীতি-ক্ষেত্ৰত, দৱিও আৰাম মত নিষিদ্ধিৰ পাবে, তথাপি বেশৰ অৰ্পণ কৰিব আৰি আৰাম আৰু বিবেকৰে পৰিষেবক নিচিলা হৈতো হিসু ধৰ্মৰ পোৰু, হিসু দৰ্শনৰ উৎকৃষ্টতাৰে। আশা কৰা যাব, কল্পনত ইমৰক সৱাবিশৰীৰ প্ৰাপ্তিৰ এই মৈৰী পৰিস্থিত উত্তীৰ্ণ হৈ আৰি বহুশেষত আছুৰ, দৰিদ্ৰ, বৰোৰীৰ সেৱা-কৰণাৰ কৰিবলৈ বাম-কুল সৱাবক সংগঠিত হৈবে। বৰ্তমান বহুশেষত আৰু সহায়তাৰ, পথ কৰত, বিদ্বান, আনী আচার্য অৰিষ্ঠ অধীশৰ বৰীৰ ঢাকু, রহামানৰাতী শ্ৰীজী সেৱাবিলৈ নাইতো এই সকলৰ “প্ৰাপ্ত মৰ্যাদাৰে প্ৰদৰন আছে। আচার্য অধীশ বহুহে চিৰ-জীৱনটো বিজান-চৰ্চাৰ কৰি বিশেষকৈ উত্তীৰ্ণ-বিজানৰ অৰুণীনৰ কৰি হৃষাতে। হৃষ ঘৰ আৰিকৰৰ কৰি সেই ঘৰেৰ পৰীকাৰ কৰি প্ৰাপ্ত কৰিবে মে উত্তীৰ্ণ প্ৰাপ্তিৰ স্পন্দন আছে। উত্তীৰ্ণৰ মুখ-ধৰণৰ আছুৰতি আছে, উত্তীৰ্ণৰ নাই, পৰি আনকি কৃষ্ণৰ আছে। এইবিলাকৰ বাবাই এইজন মহাপুৰুষে সেই “প্ৰাপ্তিৰ সৰ্বীন প্ৰোত্তো ঘৰে মৰিয়ালৈ হৈ” এই মুখ-চন্টো প্ৰাপ্ত কৰিবে। মৈৰীটোহে এই অগ্ৰত একেডল স্থাপন গৰে। এইজন মহাপুৰুষেই তাৰ বান টেলিগ্ৰাফ তৰটো প্ৰথমে আৰিকৰ কৰে, পিছত ইচ্ছাপী পৰিষ্ঠিত মাৰ্কীনীয়ে ইয়াক ক্ষামত লাগাই তাৰীখৰ টেলিগ্ৰাফ উলিয়াহৈছে। আচার্য জীৱৰ পৰিস্থিত আৰু প্ৰেমৰ বাবা বেৰোৱা-কৃত অৱলম্বন কৰি, প্ৰেম ভক্তিতে মিলি কৰি বৰ্তমান সময়ৰ উপগোপী কৰি “সত্য আনন্দমুক্ত আৰু” এই উপনিষদোক্ত পৰিজ্ঞা আৰু প্ৰাপ্তিৰ বৰ্ণনাৰ মুক্তিযান হৰে খোজা ভাৰপুৰ ওলোটাই সনাতন ধৰ্ম-ধৰণত স্বাবিশৰীৰ বৰ্ণনাৰ অৰ্পণ আৰি বহুশেষত আছুৰ, দৰিদ্ৰ, বৰোৰীৰ সেৱা-কৰণাৰ কৰিবলৈ বাম-কুল সৱাবক সংগঠিত হৈবে।

গিকি সামাজিক কট এন্টুরিয়া আক ছাগলীর গাঁথীর একটোপা
আক কল-মূল বাহি কোনোভে কোরন ধারণ করি প্রেৰ
হকে শৈক্ষণ্য খাতি উত্তি পেশে গঠন। কটা আক কপোর-
বোৰা অত শবলৈ, অস্থৃতা নিবারণ কৱিবলৈ, উদ্গবণ
লাগিছে।

সামৰণি

এইসকলত বালে কিন্তু আধিকালি আমাৰ সৰ্ব-
সামাজিক প্ৰাণৰ অধিক কোনো প্ৰয়োগেই নোহোৱাৰ ঘৰে
হৈছে। আৰ চিতাৰ হাতকৰত, পৰাযোৰা-শিকলিৰ
চেৱাত আৰি আৰি আগৰ ইন্দ্ৰজ তাৰতম্যৰ মুক্তপ্ৰাৰ
হৈছে। আগামীক ভাতি কুলি আমাৰ প্ৰেৰণ
কৰিবলৈ আৰে। নাই। আৰি ভাই ভাই হৈৱো টৈই
ঠাই। ওখ প্ৰেৰণ সকলে তত প্ৰেৰণ সকলক অস্থৰ
কুলি লেই-লেই হৈই-হৈই তাৰ দেৰুৰা আমি নিবৰ
হাতৰ কুলৰে কপোলত মাৰিব লাগিছো। প্ৰতিকলিনী
নাবী আভি নিৰ্মাণ কৰি আৰি শক্তিহীন স্থানহীন
হৈছো। বৰ্তমানে আৰি কি কৰ্তৃত, কি ধৰ্মত একেওহৈ
নাই। হৰি-সেৱা কৰিবলৈ এই মহৎ পৰীক পাই আৰি
হৰি সেৱা কৰিছো নে। আৰি পততৰে কিম প্ৰেৰণ
সেইটো আনো নে। মহাশূক্র মাধৰদেৱে কৈছে—

বিষম সম্ভু মুখ, সমষ্ট যোগিত পাই
হৰিদোৱা কোনো হানি নাই।
হৰিৰ সেৱাৰ মোগা কেৱল মহাত্মা তহ,
আৰি মূল কৰি খু গাঁও।

কিন্তু আমি এট উপদেশ পাইল কৰিব গাঁথোৱা নে,
আমাৰ মন নিমিত ধৰণত, মানো দেৱাৰ কৰণত আৰু
নোৱা নে? আৰাৰ উপাৰ কি? উপাৰ কৰি। আৰি
যিনি বিনৰ বৰ্তি ২৪ ঘণ্টাৰ বিতৰত অৰ্থত: ১১০। নিনি
সময়ে “কি কৰিলো! কি কৰিলো! কৰিলো” নৰিত, আৰু
আৰ সংজনৰ মনে মাহাত্মা আভিৰ ধৰ্মৰ উত্তি হৈছে
মুলি মানি লৰ পাৰি; আৰি মাহৰকৰী লোকটো নো
পি, অৰ্থাৎ আমি (মাহু) কি কি বৰুৱা হৈয়াইক,
আৰ আমাৰ কি আভি, কি নাই, বা আমাৰ কি
গণে।

পথেম চাই পতিলাহৈ আৰি মেৰো—মাহু হচ্ছি
বৰুৱা সংযোগৰ ফল, অৰ্থাৎ আৰ চৈতন্য (matter and
spirit)। এতিয়া দেখা গৰিক, সেই অৰ্থাৎ আৰ চৈতন্যৰ
মোগকল মাহুক কি লাগো। লাগে হথ আৰ পাই।
হুথৰ সৈতে অৱৰ সম্পৰ্ক আৰ পাইতৰ সৈতে
চৈতন্য। হুথ ষড়কৈৰি, পাই হাউতিলিয়া। আমাৰ
মেই কৰ, আৰাহুই চৈতন্য; মেইহ হথ লাগো, আৰাক
পাই লাগো; মেই সৰুৰ, আৰাক পৰিনথৰ; মেই পঞ্চভূত
মৈটি, আৰা বিশ-বনিবৰ উত্তি-আৰানি এসেৱাৰ
প্ৰতাৰ মাধৰেন। মেই হৈহে বাহি, আৰাক ঢলক; মেই
দোৰি, আৰা অখণ্ডোৱা। মেইবাৰ আহাৰ এক,
অখণ্ডোৱাৰ আন; মেইবাৰ থাবে বৰ্ত-জৰুৰৰ প্ৰণালী
বেলেগ, অখণ্ডোৱাৰ নিমিত্তে বেলেগ; মেইবাৰ উত্তি-বাট
তিনি অখণ্ডোৱাৰ ভিন, মৰিও এই মৰত ধৰা কৈছি দিন
হোৱা নিলি অক্ষিত জীৱনে ‘মৰি’ মুল তিনিকী দিয়ে।

এতিয়া আমি দুৰিব পাইলোনি, মেইবাৰ আৰ হহ, তেন্তে শান্তি
নাভিলাঙ্গল হৈল আৰিলি উত্তি কলাৰ আভাৰিনিৰ
তলজীয়া হৈ কাম কৰিব লাগিব; অৱশে পৰস অহুমানী
বি বৰগত দেনে। অপেনামুকলৰ ভিতৰত আনকে অ,
অ, ক, বৰ পৰা বি-এ, এ-এ লৈকে সাহিত পৰাত
শিক পাৰি, কিন মেই মৰত ধৰা কৈছি দিন
হোৱা। অৰজনোৱাৰ পি শ্ৰীনিবাসলৈকে লাগিতালো
নিমান দেখেন। শিকোৱে, নিমিবোৱাক নৰাকে।
সেইহেই পারীকৰ আৰ নৈতিক নিকাৰ লগে
লগে মানসিক আৰ আধাৰিক নিকাৰ যিহান বহুল
ছাইৰ নিমিতে যিহান দেৱাৰ মৰ্বাৰ সিহান দেৱাকে

১৮ বছৰ—৫৪ সংখ্যা

ছাত্ৰজীৱন আৰ সাধনা

ৰোৱা কথাটোৱা ধাই ভাব কি, অৰ্থ কি, উচ্চেষ্ট কি,
বেঁচোৱা কোনো হানি নাই।
হৰিৰ সেৱাৰ মোগা কেৱল মহাত্মা তহ,
আৰি মূল কৰি খু গাঁও।

বিষম সম্ভু মুখ, সমষ্ট যোগিত পাই
হৰিদোৱা কোনো হানি নাই।
হৰিৰ সেৱাৰ মোগা কেৱল মহাত্মা তহ,
আৰি মূল কৰি খু গাঁও।

কিন্তু আমি এট উপদেশ পাইল কৰিব গাঁথোৱা নে,
আমাৰ মন নিমিত ধৰণত, মানো দেৱাৰ কৰণত আৰু
নোৱা নে? আৰাৰ উপাৰ কি? উপাৰ কৰি। আৰি
যিনি বিনৰ বৰ্তি ২৪ ঘণ্টাৰ বিতৰত অৰ্থত: ১১০। নিনি
সময়ে “কি কৰিলো! কি কৰিলো! কৰিলো” নৰিত, আৰু
আৰ সংজনৰ মনে মাহাত্মা আভিৰ ধৰ্মৰ উত্তি হৈছে
মুলি মানি লৰ পাৰি; আৰি মাহৰকৰী লোকটো নো
পি, অৰ্থাৎ আমি (মাহু) কি কি বৰুৱা হৈয়াইক,
আৰ আমাৰ কি আভি, কি নাই, বা আমাৰ কি
গণে।

পথেম চাই পতিলাহৈ আৰি মেৰো—মাহু হচ্ছি
বৰুৱা সংযোগৰ ফল, অৰ্থাৎ আৰ চৈতন্য (matter and
spirit)। এতিয়া দেখা গৰিক, সেই অৰ্থাৎ আৰ চৈতন্যৰ
মোগকল মাহুক কি লাগো। লাগে হথ আৰ পাই।
হুথৰ সৈতে অৱৰ সম্পৰ্ক আৰ পাইতৰ সৈতে
চৈতন্য। হুথ ষড়কৈৰি, পাই হাউতিলিয়া। আমাৰ
মেই কৰ, আৰাহুই চৈতন্য; মেইহ হথ লাগো, আৰাক
পাই লাগো; মেই সৰুৰ, আৰাক পৰিনথৰ; মেই পঞ্চভূত
মৈটি, আৰা বিশ-বনিবৰ উত্তি-আৰানি এসেৱাৰ
প্ৰতাৰ মাধৰেন। মেই হৈহে বাহি, আৰাক ঢলক; মেই
দোৰি, আৰা অখণ্ডোৱা। মেইবাৰ আহাৰ এক,
অখণ্ডোৱাৰ আন; মেইবাৰ থাবে বৰ্ত-জৰুৰৰ প্ৰণালী
বেলেগ, অখণ্ডোৱাৰ নিমিত্তে বেলেগ; মেইবাৰ উত্তি-বাট
তিনি অখণ্ডোৱাৰ ভিন, মৰিও এই মৰত ধৰা কৈছি দিন
হোৱা নিলি অক্ষিত জীৱনে ‘মৰি’ মুল তিনিকী দিয়ে।

ছাত্ৰজীৱন আৰ সাধনা

(পিৰামাণিৰ ছাত্ৰভাৱ হিতীৰ বার্ষিক উৎসবৰ সভাপত্ৰি অভিভাৱন সাৰাংশ)

“উত্তি” এট ব্যাপক ভাৰ কৰি। ই অনেক
বিষম সম্ভু লৰ পাৰে, আৰ বেলিয়ে খটোৱা যাব
তেন্তে থাট; দেন-ধৰ্মৰ উত্তি, বিষমৰ উত্তি,
মাহাত্মাৰ উত্তি, ইত্যাবি। কিন্তু আপোনামুকলৰ এতিয়া
যাইহৈক কি বিষমৰ উত্তিয়ে ধৰ্মত আৰ লক্ষ্য
হৈল মাথা, তাৰ এট পৰিকল্পন ভাৰ বা আৰম্ভ মনত
মাধিহে দেই হেপাহ কৰা বাটে, খটোতে খটোতে
ভাৰ ঝাঁতি-ওৰি ভালকৈ জানি লৰ লাগে। আৰি
পেটোক কথাতে উত্তিৰ কথা কও; কিন দেই উত্তি

বিষম সম্ভু মুখ, সমষ্ট যোগিত পাই
হৰিদোৱা কোনো হানি নাই।
হৰিৰ সেৱাৰ মোগা কেৱল মহাত্মা তহ,
আৰি মূল কৰি খু গাঁও।

কিন্তু আমি এট উপদেশ পাইল কৰিব গাঁথোৱা নে,
আমাৰ মন নিমিত ধৰণত, মানো দেৱাৰ কৰণত আৰু
নোৱা নে? আৰাৰ উপাৰ কি? উপাৰ কৰি। আৰি
যিনি বিনৰ বৰ্তি ২৪ ঘণ্টাৰ বিতৰত অৰ্থত: ১১০। নিনি
সময়ে “কি কৰিলো! কি কৰিলো! কৰিলো” নৰিত, আৰু
আৰ সংজনৰ মনে মাহাত্মা আভিৰ ধৰ্মৰ উত্তি হৈছে
মুলি মানি লৰ পাৰি; আৰি মাহৰকৰী লোকটো নো
পি, অৰ্থাৎ আমি (মাহু) কি কি বৰুৱা হৈয়াইক,
আৰ আমাৰ কি আভি, কি নাই, বা আমাৰ কি
গণে।

নিশ্চিক বা সিদ্ধান্ত দেখাবো অসমৰ্পণ নকরি আগলৈ
আছৰাক হচ্ছে কৰিব বুলি এবি বৈ দোবাটো বিবাহ
দূর দৃঢ়ত তাক আপোনাসকলে তৰি চালেই বুলিৰ
পাৰিব। পুলি অৱস্থত গছক মৌ ঘূৰাৰ পাৰি, উলালিৰ
পাৰি; কিব বাঢ়ি আকাও গছ হৈ উলিলে তাক হাতোৱে
উলালিৰ নোৱাৰে।

অচ অংগৰ সকলো বৰতে আমি দেবৰিলৈ পাও
যে শিষ্ট শিয়হান প্রাণতিক নিয়ম অধীন, সেই নিয়ম

উলজন কৰিলে বৰাহতে এটা দেবৰিলৈ ঘটে। সেই
দেবৰিলৈৰ পৰা যি আছৰাকৰ উৎপত্তি হৈ দেৱে হৈছে
ছৰ, আক দেই নিয়ম তলজীৱা হৈ বাড়াবিকৰণে

কৰি গল গুণোৱাৰ উৎপত্তি নই হুকলে মেলি
কথাৰ পৰা যি এটি বাধাইন, নিজুগ আক মনৰ
বৰজনা অবস্থাৰ জ্ঞান অঞ্চলত কৰিব পৰা হয়, দেৱে হৈছে
হৰ। যেনে, ডোক লাগিলে আৰাব দেৱাৰ প্রাণতিক
নিয়ম, সেই নিয়ম অস্মৰি পৰিস্মিককলে আছাৰ পেটৰ
পৰিবে মনৰ এটা বিষম আনন্দ হয়, দেৱে হৈছে হৰ।
কিন্তু সেই আছাৰক যদি নিয়ম উলজন কৰি অশ্বিৰ
যিচ্ছৰে পেট পেলাহ, আক তাৰ যি এটা কষ্ট-
ধাৰক অৰুৱাৰ সফি হয়, দেৱে হৈছে ছৰ। এইবে
সকলো বৰতে বাটে। আছাৰ-বিবাৰ, মূৰচকাৰ, বঙ-
দেৱালি সকলোতে খাটে। ওপৰত কৈ অহা হৈছে যে
এই হৰ যাউতিলীয়া নহয়।

এতিয়া দৰিব পাৰিলে, হৰ যাউতিলীয়া
নহয়, শাস্তিহে যাউতিলীয়া অৰ্থাৎ শাস্তিৰ আৰাব
লগবীৰা। আৰাব সেই বিশ্বনিকৰ ভেটভিকে
সৈত সখ, বৰ্তৈত সখৰ আকো সেই বিশ-
বনিকৰ লগত। গতিকে এতিয়া দেৱা গল-যি
শাস্তিৰ আৰি সকলোৱে ইয়ান ব্যাকুল, সেই
শাস্তি পৰালৈ হৈলে, এই বিশ্ব-কৰ্ত্তাৰ পৰ্যায়ী
নোৰে হৰি অৰ্থাৎ দহায় কক্ষণ-নিন্দাৰ মানিয়া
বা সামীপা সাধ দেবৰিলৈ আউতি বাধি কৰিব লাগিব,
আক তেৰি অস্তিৰ ওপৰত সখৰ দূৰ বিশাস বাৰিব
লাগিব।

এই দৃঢ় বিশাসকে আবধী ভাষাত 'ইয়াম' বোলে
এই বিশাসৰ বলেৰেই মহাকুমকলে যুগ যু
কলক কৰিব পৰা কৰিছে, শোকৰ বাট বৃষ্ণাই,
ৰোকাৰ কথা কোৱাইছে। বৰ্তমান ঘূৰেৰ আমেৰিকাত
এই বিশাস বৰতে কি কি আচাৰিত আচাৰিত কৰ
কৰি শেষুয়াইছে তাক Spiritualism, Hypnotism
ইত্যাদি বিচালিকৰ আলোচনী কৈবল্যমান চালৈ
কিছু কথাৰ হীটোল পাৰ।

এই অস্তৰতে দেৱৰাও এজন ভক্ত প্ৰেমিক হৃষী
কৰিবে যি আগোপূৰ্ব কৰি ভাৰাৰ গাইছে,—
“কে বশেন বিলি মুৰি যুগ, মেত্তক্,
হৰতে দীনী বাকি কে মহৰে ৫৫, ।”

ইয়াৰ ইংৰাবী ভাঙনী এই—

That by the internal eyes of your heart,
do not see anything else, except your
friend (the Omnipresent). Whatever you
observe, know it to be a manifestation of
Him (The All-Pervading One).

ষষ্ঠি কৰ্ত্তাৰ অতিৰিক্ত ওপৰত আপোনাসকলৰ বিশা
নিক্ষেত্র আছে। সেই বিশাসকে দৃঢ় কৰি ওপৰত কৈ
অহা নানান দালৰ ওগ উপাৰ্জন কৰা অজ্ঞাবিবাহৰ
তলজীৱা হৈ এই সংসাৰৰ কাৰ্যকৰেত মোপত্ত-মোপে আং
বাঢ়ি দৈ পাৰিব কালিব। কাঙজোৱে এই সকলোৱিলো
অভাবেই মিল আৰে এটি বৰ্তৈত সফি কৰিব বা এন
টেট বৰ্তৈত পতি তুলিব, যে সেই বৰ্তাহিকে সোজ
'চৰিত' বুলি 'ক'ব। এই চৰিতই হৈছে মনৰ ভাৰী
হৰত হৰ, আক আপোনাসকলৰ নিমিত্তে মোৰ নানাবীৰা
যামিক। ইয়াক অভাই-পিণ্ডাই ভালৈক পাতি হ'ব
পাৰিব তাৰিব কালে অৱ-অৱ-হৰ-হৰ।

হেনেক পোন্থপথেই বিশা উপাৰ্জন কৰাৰ মধ্যে
মধ্যে আপোনাসকলৰ চৰিত আক বাহাবী নিয়মৰ তা
ভীয়া কৰি গঢ়ি-পিণ্ড ভালৈতে ভালৈতে লৈ বাব পাৰিবো,
আপোনাসকলে এই সংসাৰৰ সকলো কীমতে কৃত
কাণ্ড হ'ব অৱৰ নাম গভিৰ পাৰিব, আক দি

মূৰোতো শাপি বাচালৈ গৈ, অনন্ত শাপি লাভ কৰিব
পাৰিব।

“Higher, higher will we climb
Up the mount of glory,
That our names may live through time
In our country's story.”

আক দেই ভাৰতেৰে আম এজন কৰিবে গাইছে—
“Life is real, life is earnest
And the grave is not its goal;
Dust thou art, to dust returnest

Was not spoken of the soul”.

তেওঁৰে বৰম বৰমদৰল, আৰুক! এতিয়া আমি সেই
কথ-কৰ্ত্তাৰ ওপৰত বিশাস আৰ অৱৰত কৰ্ত্তব্য-
আৰান লৈ দিবল দিবে কাৰ্যকৰেত আগবঢ়াইক, মৃল-
দল এবি দিবক হাতত।

“Let us then be up and doing
With a heart for any fate;
Still achieving, still pursuing,
Learn to labour and to wait.”

মহিমুলি আহুম হাতুৰী

গুৰুজনৰ তিথিত

শতোৱা ভাৰি পদায় সাৰি তোমক দুৰুত লই
কেৱা মোঁ ভীৰুন প্ৰেৰ্পৰামী,
তুৰিব কিব নোহোৰা বিল নোহোৰা কিব বই,
কৰিব দেৱা চৰণ হাত আমি।

ছৰিব বলে হৰিব যনে তোমাৰ চৰণ-শুলি
সাজল ধৰে কথাটি ধৰে প্ৰৱৰ্ত ততি বুলি।
পচমে বিলৰ বৰ্ষ পোকৰ তুলনা অনাৰ ধুলি,
চৰুৰ তুল অনাৰ দিনোৱাৰি।

বৰকত ইৰি হে ওক! বৰেণা মৌৰামু
সাগৰ সম গভীৰ সামাবাসী,
হিমায় সম বহুত ওগত গৰীবান,
বৰেণৰে সাত, অনাম দিবা সাধি?

মেতিয়া যোৰ তমসে আহি ধৰিলে অসম ছাটি,
উঠিল গৰজি শৰি তোমাৰ কুকুকেত পতি।
বৈকাহ তজ হৰ্ষননে আনিলে গোতি যাতি,
জগন্মু কৰিবা ধৰ, বামি!

হৃকনো প্ৰাৰ্থ বারিতে কেনি মৰণয়ী গীত,
নেজানো প্ৰাৰ্থ লভিত ক'ত সি মংস-বাহিত।
বেৰ-বালী তোমাৰ বালীত সমলিহৈ চিত,
পৰ্য-বৰ্ষ লভিত দেৱ আৰি।

বছৰিব অসামৰ আৰু অনেক দীঘল পুৰুৰোৰে সেই ছাই সময়স্কৃত। বায়ুণ, কুৰিৰ, বৈশু, পুৰু আৰু আন আন জাতিৰ তাত বসতি আছে। বৰত বানপ্ৰহী, গৃহী, বৰত স্মৰ্যাণী, অনেক বৰচৰাৰী তাত বিবাজৰান। বৰ, পথ, দৃষ্টি, মাহ, মঙ্গ, তিতি, কুহিয়াৰ আৰু আন আন বহু বিষ পৰিবৰ্তন পৰাবৰ্তন তাত স্মৰ্যাণী। এন্দৰুৱা পূৰ্বৰ বৈষ্ণবৰ্যাত, তাত দক্ষ হৰিহৰিঙ্গলোৱে এসময়ত “ধাৰণ বাহিৰ বহু”ৰ অছৰাত কৰিছিল। সেই স্মৰ্যাণী আৰু বৰোত, পুৰু আৰু বৰুৰিঙ্গলোৱে, পুৰু অধিবিৎ আছাত পৰিৱ হৰিলে। বৰ বৰ আৰু বৰ আৰু সেই বৰুৰিঙ্গলোৱে আছিল। তেওঁকোৱে আহিলত বাহিৰি অধিবিৎ আৰু সংজৰত হৰ থৰিলে। পৰিবৰ্তনৰ সকলেই বথান্তৰত বহু। সেই স্মৰ্যাণী বৰোত স্মৰ্যাণী বৰুৰিঙ্গলোৱে আছিল। পুনৰুৱাকৈ তেওঁক অহা দেখি আনন্দেৰে তেওঁৰ অক্ষয়ন। কৰিলে। তেওঁৰ সন্মিকলক প্রতিচৰাদন আৰিবে সম্ভানিত কৰি প্ৰেট আনন্দত বহু। তেওঁয়া বিবিলাকে সেই স্মৰ্য লগত পৰম্পৰাৰ মান। বিষ কথাৰ প্ৰস্তাৱ কৰিব থৰিলে। তাৰ পাছত কথাৰ শ্ৰেষ্ঠত বজৰত সীকিত সন্মিকলে, সমষ্ট পুৰু আৰু সমষ্টবিলাকৈ সেই স্মৰ্য ব্যাপ-শিষ্ট তেওঁলোকৰ স্থৰ্যৰ বিষৰে হৰিলে।

সুনিমকলে কলে,—‘হে সাধুৰ! পুৰুণ, আগম, ইতিহাস, দেৱতা আৰু দেৱতিলাকৰ চৰিত, কৰ্তা আৰু কৰ্তৃ প্ৰছতি আটাৰ্টোৱে তোমাৰ বিনিষ্ঠ। দেৱ, শৰ, আৰু তাৰিতাৰ কথাৰস্কত তুমি নহোন এমেকো একে— হৈ নাই। তে মহামতি! পুৰুণত আৰু যোক্ষণাশৰত তুমি সমৰ্পণ পৰ্যাত। এইবাবে এই দেৱতা, কৰ্তা, গৰকৰ, বৰক, সৰ্ব আৰু বাস-সমৰ্পণত হাৰে অহম নিবিল আৰিকৰা। সেইসময় দৃৰ্বলৰ পৰাগৰণ হৈ আছে, বিলাকে আৰু বজৰত উপৰে উপৰে হৈ আছে, বিলাকে আৰু বজৰত উপৰে, ধৰ ধৰি, আৰু ধৰ ধৰি বিলাকে এই ধৰণৰ হৰ আৰু বাসগৰণ উপৰে, ধৰ ধৰি, আৰু ধৰ ধৰি বিলাকে এই ধৰণৰ হৰ আৰু বাসগৰণ। বিলাকে আৰু সেইবোৰ উনিমলৈ উছু কৰিলে। তাৰ পাছত কথাৰ বজৰত নামৰিব। আপুনি পঢ়কৈ পানীয়েই “নাৰা” নামেৰে অভিবিত। সেই পানী পূৰ্ণ

লোমহৰিয়ে ক’লে—‘বি জন বিক্ষৰ-বিদীন, নিয়া, শক, পৰমায়া, বিজনৰ কল সদৰ, একেৰেক দেৱ সমৰ্পিত, বিশুক আৰু নমষ্কাৰ কৰে।’ স্মৃতি, হিতি আৰু গ্ৰহণ কৰে। তোমাৰ ভগৱান হিবৰ্গুৰু (আৰু) বাহু দেৱ আৰু প্ৰৱৰ্ক আৰুৰ নমষ্কাৰ। বিজন এই, আৰু বহুপ্রণ, পুল আৰু বৃক্ষক। অহৰত, বাঞ্ছ কৰিব, মই দেৱ বৃক্ষক কাণে বৃক্ষক নমষ্কাৰ কৰে। বিজন কৃতৰ স্মৃতি, হিতি, আৰু বিনশ্বৰ শুলক দেৱ স্মৃতি আৰু পৰমায়া। বৃক্ষক দেৱ নমষ্কাৰ। বিজন এই অগৰৰ পৰমায়া। বৃক্ষক দেৱ নমষ্কাৰ। বিজন কৃতৰ পৰমায়া, নিয়েল, আচৰ্য, পুৰুণী, কা঳, মন, বাক্ষ, কাম, কোথ আৰু বৰি ইতালি তেওঁৰ দাহাই হৈ তাৰত বিভুত কৰিলে। সেই সেই দেৱে একেৰে পৰম আৰু আনন্দলে নৰী উগজিল। তেওঁ সেই নৰীত নানানৰ প্ৰজাপতি কৰি আৰু নিয়ন্ত্ৰণ মহিমাত, বৰচৰোক আৰু পুৰুণী বাল্পি বিজন কৰিবলৈ থৰে। বৃক্ষুৰে বিবাটি, পুৰুষক সজন কৰে। বিবাটি, পুৰুষৰ পৰা আৰু এন্দৰ পুৰুষ রঞ্জে মহাত্মাৰেজুৰী প্ৰকাৰপদ। আছিল হৈ। এই সাতজন আৰুৰ পুৰু পুৰুষত বিশেষ বিষ্ণুত। একেৰোক নাবাস্তাৱক। একেৰোকৰ আৰিচৰ্তাৰ পাছত বজাই বোঝাইক কৰুক আৰু সনং বৰ্মুক স্মৃতি কৰে। এই শৰৎসুন্মে অতি পৰ্যবেক্ষণ।

বিটো অক্ষয় কাৰণ, নিয়া সং আৰু আসন যুক্ত, প্ৰাণৰ পুৰু, দেৱতৰ্পণাই হৈ বিষ বিনিৰ্মাণ কৰি। দেৱতৰ্পণাই এই বিষবিধিমত কৰ্তা। হে সুনিমস্তোৱণ! অপেনালোকে অমিত ওভঃশৰী নামাবণ-পৰাপ্ত বৰ্ষক কৈ সমৰ্কৰত স্মৃতি কৰ্তা বৃলি আৰিব। মহাবৰান আৰিবৰ উপৰে। সেই অক্ষয়বৰ্ষপৰাপ্ত দৃৰ্বলীৰ আৰিকৰা। সেইসময় দৃৰ্বলৰ পৰাগৰণ কৰে আৰু মেলে বেলেগৰ দৃৰ্বলৰ উপৰে। সেই অক্ষয়বৰ্ষপৰাপ্ত কৰ্তা কৰে আৰু মেলে বেলেগৰ উপৰে। এই আৰুই সন্তু তন হীনীগৰণ হৈ কৰিলে।

তাৰ পাছত কথাৰ বজৰত নামৰিব প্ৰজাপতি ইজুা কৰি দক্ষলোৱে আৰিতে পনো হৈ কৰিলে। তাৰ পাছত সেই পানীটি তেওঁ বীৰ নিকেল কৰিলে। পানীয়েই “নাৰা” নামেৰে অভিবিত। সেই পানী পূৰ্ণ

বেৰে অৱন হৈছিল বুলি কেটে “মাৰাগৰ” নামে গোত। তাৰ পাছত সেই পানীটি পেলোৱা বীৰা বিহুৰ ভিতা উৱেৰ কৰি ভৱাব সাতজন প্ৰত্ৰবেল। প্ৰজাবিলাক আৰু কন্দলীক উপজিলিল। প্ৰথম ভগৱান হৃষৈকৈ বিষ্ণুী, কন্দলী, সেই ঋষাই বৰ্ষাং আৰাধ্য কৰিব। ভগৱান বহু, মেষ, ইষ্টুপুৰু, আৰু বজৰকাৰী শেষ কৰিবৰ বাবে বিবৰণৰ পৰাগৰণ দেই ভিজন অৰুৰ বাস কৰি কৰাই হৈ তাৰ কৰিব।

তাৰ পাছত সেই হৈ তাৰত ভৱাব স্থৰ্যলোক আৰু পুৰুণী মিষ্টিৰ হৰ। ঋষাই চৌই হৈ তাৰ মাহত আৰাধ্য নিয়ে কৰিব। অন্যথাৰ মহ দেৱ, পুৰুণী, কা঳, মন, বাক্ষ, কাম, কোথ আৰু বৰি ইতালি তেওঁৰ দাহাই হৈ তাৰত বিভুত কৰিলে। সেই সেই দেৱে একেৰে পৰম আৰু আনন্দলে নৰী উগজিল। তেওঁ সেই নৰীত নানানৰ প্ৰজাপতি কৰি আৰু নিয়ন্ত্ৰণ মহিমাত, বৰচৰোক আৰু পুৰুণী বাল্পি বিজন কৰিবলৈ থৰে। বৃক্ষুৰে বিবাটি, পুৰুষক সজন কৰে। বিবাটি, পুৰুষৰ পৰা আৰু এন্দৰ পুৰুষ রঞ্জে। এই পুৰুষ মহ নামে বিষ্ণুত। মহৰপুৰাণ “মদস্বৰ” নাম প্ৰতি। তাৰ পাছত বৰৈব পুৰুষত বজৰত কৰিব। সেই সেই নৰীত নানানৰ প্ৰজাপতি কৰিব।

গুণত—ইচ্ছাবাস্তুম ভৰ্তাচার্য

অন্যোৱা সাক্ষীতা আৰাখৰ সুলিম শৰ্মণৰ মাথৰ কলৰী অসমীয়া গাহিতাৰ আৰি কৰি বুলি দ্বিতীয় দণ্ড পথে যাই। তেওঁৰ পূৰ্ণে আৰাখৰ শাহিতাত কৰ কৰ কন্দলী আৰু মেলে বেলেগী আৰি বি হৈ-চাৰিবৰ কৰিব। নাম দোৱা বাব, মাথৰ কলৰীৰ লগত তেওঁবিলাকৰ কেনো আকাৰে অহৰৰ উপৰে। সেই অক্ষয়বৰ্ষপৰাপ্ত দৃৰ্বলীৰ আৰিকৰা। সেইসময় সাহিতাৰ অহৰৰ হৈছে নিচেই দৃৰ্বলীৰ, মেতিয়া অসমীয়া ভাষাই হৈ দৃৰ্বল-ঠাম কৰাতে আৰু মেলে বেলেগী পথে যাবে। এইখন প্ৰথম কৰিব। কৰি এখন বিষ্ণুৰ উপৰে তেওঁৰ পৰাগৰণ কৰিবলৈ এই দেশৰ দেৱীয়া সাহিত্য চৰকৈ কৰে আৰু মাহত মনত ধৰ্মভাৰ জাগৰিব কৰে।

মাধৱ কন্দলী

শুভবেতে তেওঁর আহি শৈলে যে পদ লিখিলৈ পারি বে তেওঁবিলাকে একবাবে মাধব কল্পনীর গোপনীয়া কবিছিঃ। বাস্তুর পক্ষেও ইয়েকো সামুজি মহাকবি চাহুর (Chaucer) যি হাস, অসমীয়া সামুজি মাধব কল্পনীরে শেষ হনেছিঃ। মাধব কল্পনী কিম উপর মনৰ লোক আছিল তাক এইটো কবিপদ্ম ভালৈকে পুরুষ পদি, তেওঁ এখন অগ্রাম সংস্কৃত পদ হৈয়ে বাস্তুর মিটিনা এখন বিষাট প্রথম অনুমত কৰা ওকতাৰ কিম শলে। তেওঁ লক্ষণাকৃত এটা মেই বিষয়ে এইটো বৈকে—

“জোক সংস্কৃত আৰি
শিখিবাক পাদিয়ৰ
কিমোহো সৰকৰন মেথে।”

তেওঁ জানিৰ যি সোৱাৰ পাইছিল, তাক সকলোৱে ভালৈকে বুকাই দিলৈল, সমস্বৰূপ মাধবত তাক বিন দিলৈল, তেওঁ যাবুক হৈ উটিছিল। মহাপুরুষবিনামুৰ্বোৱা ঘৰতা এনেন।

অনুষ্ঠ কল্পনায়ে ঠিক এই কথাকে আগুচি কৰি লিখিচ, ধৰিও মাধব কল্পনীৰ অনেক বৰচৰ পদাবলি—

“কোক সংস্কৃত আৰি,
শিখিবাক ভাল আৰি
তথাপি কবিহো পদ বকে।”

যৌবন আৰি বৰ্ষ,
আনোক পৰম তত,
অবস্থ শিলঘ আৰাম”

মাধব কল্পনী অসমীয়া সামুজিৰ প্ৰগ্ৰামৰ লোক কৰি হৈলো তেওঁবিলৈ লিখাৰ অনেক ধৰ্ম শৰীৰ ধৰ্মৰ আৰি তাপৰতী নামৰূপৰ প্ৰেক্ষণ দিলৈলৈ শেষ হৈৰ। পৰবৰ্তী যুগৰ দৰ্শ প্ৰচাৰকসকলে তামোৰ বহুলাই লোক সমাজত বেছিক প্ৰচাৰ কৰিলৈ মাধব কল্পনীৰে ফুলবৰাকাৰৰ এণ্ঠাইত তাপৰতী ধৰ্ম কৰিন ধৰ্ম সংহৰণ কৰিবে কৈছে—

উপৰমতে সেবাৰ যোৱা বল।

আনি ভাল বাধৰ চৰণ কৰম॥ ১৩৪
পৰম বতৰে নিতে সৰুৰ সংস্কৃত।

শৰণ-কৈৰলী যাব কৰিবো সংস্কৃত।

তেওঁকে সামুজিৰ পৰম তৰিবাহা তথে।

গোলাউক পাতক যাব বাম বল মুখে।”

তেওঁ লিখা “বেহৰিত” কথাৰ অনেক ধৰ্মৈতো নাম-কৰণ পৰি মাঝৰক উপৰোক্ত দোখৰৈলৈ পোৱা যাব। এই কল্পনীৰে লিখা আৰি কৰিল তৰম পথে বেহৰিতে— তেওঁৰ বামুখ আৰি কৰিব মাধব কল্পনীৰ লোক আছিল তাক আনিব পাদিলৈই মাধব কল্পনীৰ কাল সথকে আৰি এটা মত পৰি কৰিব পাবো। মহামাণিক যে এৰু বাস্তুবিনামুৰ্বোৱা আছিল তাক মাধব কল্পনীৰ কথাপৰামুৰ্বো আছিল আৰি এটা মত পৰি কৰিব পাবো। মহামাণিক যে এৰু বাস্তুবিনামুৰ্বোৱা আছিল তাৰ মাধব কল্পনীৰ কথাপৰামুৰ্বো আছিল আৰি এটা মত পৰি কৰিব পাবো। এই বাস্তুবিনামুৰ্বোৱা আছিল তাৰ মাধব কল্পনীৰ কথাপৰামুৰ্বো আছিল আৰি এটা মত পৰি কৰিব পাবো। এই বাস্তুবিনামুৰ্বোৱা আছিল তাৰ মাধব কল্পনীৰ কথাপৰামুৰ্বো আছিল আৰি এটা মত পৰি কৰিব পাবো।

মাধব কল্পনীৰ বৎসৰে আমি অভিযান কোনো ধৰে আনিব পদাৰমাই। তেওঁ নিজৰ লিঙ্গত ক'তো অভিযান দিবা নাই। আহোম বৰাবিৰামোৰ বেতিয়া ধৰণৰ কঢ়কী শুড়াই ১৪ মৰ বামুখ কঢ়কী লয়, মেই এই ধৰণ পৰি ভিতৰত এধৰৰ নাম আছিল “মাধব কল্পনীৰ”। সংস্কৃত এইটোৱে স্তৰ দৰিব অহস্যকৰিলৈ মাধব কল্পনীৰ বৎসৰে কোনো কথা আনিব পৰিবৰ্তন। আমাৰ দেশৰ পিতৃত ডেকামলকে এইটোৱে অহস্যকৰিলৈ সংস্কৃত ধৰণৰ হাতত ললে বৰ ধৰণৰ কথা হৰ।

তেওঁ নিজৰ বিষয়ে বাস্তুবিনামুৰ্বোৱা পৰিবৰ্তন কৰা যাবোৱা লিখিছে—

“ব্ৰহ্মৰ কল্পনী যে, আমাকেনে বুলি কৰ
মাধব কল্পনী আৰো নাম।

স্বামো সংচিত যঞ্জি, জান কৰ বাক সনে,
অহিমে তিছোৰ বাম বাম।”

আৰ সংস্কৃত আৰি, শিখিবাক পাদিয়ৰ,
কৰিবোৰো সৰ্বৰন যোৰে।

বামাম হৃষুপুৰা, গ্ৰীষ্মা মাসিকা যে,
বৰাবী বজাৰ অছৰোৱে ১১৮৪

শাক্তো বামাম, পৰমকে নিবৰিলো,
লক্ষ পৰিবৰ্ত সনোৰুত।

বৰা মাসিকৰ বেলো, কাব্য বস কৈছো লিলো,
তেওঁ মৰণত মেন বৰ্ত।”

ইয়াৰ্গাম ইয়ামানিকে জানিবৰপৰা গৱে পৰি দুলি দেশুৰাৰ
কৰা বামাম পঢ়িছো অসমীয়া বামাম লিখিলৈ
হাতত লয়, তাক তেওঁ অধোধাকাৰৰ ১০ পদত এইসবে
লিখিছেঃ—

“মাধব কল্পনী বৰচিলা বামামণ
তাক দেখি আৰুগ বৰ মন।”

এইসবে বৰত লিখিব লিখিবৰপৰা গৱে পৰি দুলি দেশুৰাৰ

পৰম্পৰালৈ গল। সিইতে এটা বৰা আছিল। তাকো তেওঁৰ পৃতকে মানিকা' কাক মহামান্দুৰুত বৰা পাই গৱে, পটচেছেষত বৰা হৈল। এই পটচেছেষৰ আৰু কৰিবি ডিগ্ৰুৰ। এটা বৰ্ষজী মতে বৰাহী বৰাহসম প্ৰক্ৰমণা এই—

বিচাৰপতি কা

বিকৃষ্ণপতি কা

মহামানিকা কা

মানিক কা

লাৰ কা

খোড়া কা

বেড়ে কা

তেওঁৰ পৃতকে কেগালত দি গল। তাই বৰি আছি গিৰীয়েৰক নেৰেগিলে; মেৰিলে লৰাট মাটিতে শুই আছে। তাই একে উপৰ নেৰে গচ্ছ তাৰে পাকিল বৰাহিনী পুৰা কৰিবলৈ খৰত নেৰে মেই কথা বৰাক জনাবলৈ। বৰাহী মেৰিল আৰু তাইৰ স্বাক বায়াদত দৈ আৰুৰ দৰে বিচাৰিলৈ কৰে। বৰাহী মাথৰে নেৰিবে বিচাৰি বিচাৰি বৰাহীৰ বৰাহীত কৰতে মেৰিলী আৰু তাইৰ স্বাকিল পালেগৈ। শুভুৰা হাঁচীত দুলি বৰাহী লৈ দৈ বৰাহী মিলেগৈ। বৰাহীৰ মানসংকৰ কৰি আৰুৰ বায়াদত নিলেচি, আৰু নিলে পুৰুৰ নিলিচাইক অতি বৰাহীন হুলি তাঙ ভাঙি কৰিবে। স্বাকি ভাঙিৰ হুলত বৰাহীৰ বৰাহীক সেই স্বাকতে বিয়া দিলে, আৰু বিচাৰপতি কা নাম দি নিজ সেশ্বত বৰা পাতি বৰাহীনত বৰাহীনে আৰু নিজ তেওঁৰ যৰী হৈ বাকিল। তেওঁৰিবেৰো এই বিয়া হুল দে বৰাহীৰ বংশৰ বাহুহ মৰী হৈ আৰু বিচাৰপতি কৰি বংশৰ মাঝৰ বৰাৰ বৰাৰ।

বিচাৰপতি কা বৰ মৰাজীৰান আৰু গৰাজীৰ বৰা আছিল। তেওঁৰ এক পুৰু হুল আৰু তেওঁৰ নাম খলে বিকৃষ্ণপতি কা। বিকৃষ্ণপতি আশেক মৰিলত বৰা হৈ নামচাওৰ বৰাহাটলৈকে তেওঁৰ বৰাজীৰ সীমা বহলাই বহুত নিমিলেকে বৰাজী কোঞ কৰিবে। তেওঁ সেহেলে মহামানিক সেচৰে ফাঁদৰ্পণ পাইলৈ এক পুৰুত দিশ হচ্ছ ধৰিলেও মহামানিক সেচৰে বৰা হৈ নামচাওৰ বৰাহাটলৈকে তেওঁৰ বৰাজীৰ সীমা বহলাই বহুত নিমিলেকে বৰাজী কোঞ কৰিবে। তেওঁ সেহেলে মহামানিক সেচৰে ফাঁদৰ্পণ পাইলৈ এক পুৰুত দিশ হচ্ছ ধৰিলেও মহামানিক সেচৰে বৰা হৈ নামচাওৰ বৰাহাটলৈকে তেওঁৰ বৰাজীৰ সীমা বহলাই বহুত নিমিলেকে বৰাজী কোঞ কৰিবে। তেওঁ সেহেলে মহামানিক সেচৰে ফাঁদৰ্পণ পাইলৈ এক পুৰুত দিশ হচ্ছ ধৰিলেও মহামানিক সেচৰে বৰা হৈ নামচাওৰ বৰাহাটলৈকে তেওঁৰ বৰাজীৰ সীমা বহলাই বহুত নিমিলেকে বৰাজী কোঞ কৰিবে। বিকৃষ্ণপতিৰ কালক্ষমত এক লৰা হুল, তেওঁৰ নাম খলে মহামানিক কা। বিকৃষ্ণপতিৰ মহামানিকৰ সোণাপুতৰ বাবি লালীপুতৰ নামৰ পাতিগুল। এই নামৰ সোণার উচ্চলিত একত্বাত আছে পুলি কুলা যাব। তেওঁৰেই নামৰ বাবেৰৰ মুক্তি কৰি বাবেৰ নামৰ পাতি তাত ধৰিলা কৰিব। বিকৃষ্ণপতিৰ আৰু নামৰ পাতি কৰিব। অহুমানী কৰি প্ৰকাশ কৰিবে এটা বৰ ভাঙৰ কৰিব। অহুমানী কৰি প্ৰকাশ কৰিবে এটা বৰ ভাঙৰ কৰিব।

শেষক—১৯৩৮

ছন্দ

(বিতীৰ্ণ প্ৰৱৰ্ত্ত)

বিতীত ছন্দৰ ঠাই বৰ ওৰ। অকল কৰিব। তেই মহৎ, তাত ছন্দ, মাধুৰ্যা আৰু ভাৰিভাৰি ধৰিব। আৰুৰ সংখ্যা মিল কৰিবলৈই কৰিব। নহয়। তেই বৰাণে তলত দিয়া পৰ কেষৰালি টিক কৰিব। দিয়া নোবাৰি—

বিতীত বিতীপথনত আছে বাটী মাধোন গান। তাৰ ভিতৰত অধ্যাবিনৰ অৰ্থ কৰাই ঠিক। তাতে আছো কিতাবপথন কৰিবে তিনি আনা দাম। পইছাই পতি একেটোকিছে গান কিনিলৈ পাম॥

সংশ্চ ছন্দ-শান্তিকৰণকলে সংশ্চত কৰিব দাইক দাইক তাৰগত বিতৰত কৰিব। ভাঙাগ নাম বৰ আৰু কৰিব। ভাঙাগ নাম বৰ আৰু কৰিব। “পঞ্চ চুক্ষপুণি তৰক তৃষ্ণ পাতিতিৰিতি দিখা।” যিবেৰ ছন্দত সাধাৰণতে আধাৰৰ প্ৰেক্ষণে ছন্দৰ দ্বাৰা পৰিমাণ বিধা পৰিমাণ দিব। তেই বৰাণে বৰা হৈ তাৰ নাম জাও।

এই বৰুৰ সংশ্চত কৰিবৰী বৰা দেড়ে কা কা বৰ দেওঁ আছিল। মহিলাৰ বৰা হৈ তাৰ নাম জাও। পুৰু অৰুমান্ধাত জাতিৰ্মৰিকাকা তেওঁঁ।” আছি বৰুৰ মার্যাদৰ আৰু বৰুৰ ছন্দক অক্ষৰত বুলিৰ দৰিব। সংশ্চত ছন্দৰ নিয়ম দৰিও আমাৰ ভাৰামত অৰি নামাতে ভাৰাপি আমাৰ ভাৰামৰ ছন্দৰো ছুটা ঘাই আৰু অক্ষৰত আৰু মার্যাদৰ নাম দিব পাৰি।

অক্ষৰত আৰু মার্যাদৰ বিধাৰ বিধাৰ আলোচনা সৰাৰ আগতে ছন্দ-শান্তিৰ মতে আধাৰ, মাজা, ধতি, পৰ ইতাবৰীৰ সম্ভাৰ জনা উভিত। ছন্দ-শান্তিৰ আধাৰ আৰু বাবেৰ ধৰিব আৰুৰ একে নহয়। ছন্দ-শান্তিৰ পথৰ পথত কৰিব যি বৰ বা বৰ-সমষ্টি একেলোক বৰ্তমানীক বৰ্তমানী পথৰ পথত কৰিব। তাকেই আধাৰ বৰো হৈ। ইয়াতীত বৰ-কাৰৰ আৰু ন-কাৰৰ সুন্দৰৰ পিতৃ পথৰ কৰিব। আধাৰ বৰ কৰিব। বৰ বৰ আৰুৰ আধাৰৰ আছে কিং ছন্দ-শান্তিমতে মাধোন বৰো হৈ। যেনে “কলকতা”; বাবেৰ মতে তাকেই আঠটা আধাৰৰ আছে কিং ছন্দ-শান্তিমতে মাধোন বৰো হৈ। অস্তত লিখা আছে যে ১০ উকৰ

ওপুত হাতখন মণিকাবে এবাব শুয়াই আমেতে বিবিনি সংলো নিয়ম অসমীয়া ছন্দত অবিকল নাখাটে, কুসমৰ লাগে তাৰ নাম মাঝ। যি আপুব উকাবল কোটৈতে এমে একমাত্ৰ বৰ্ষৰ তথ তাৰ তথ দেলো আৰি আগতে উফুকিছাই দৈছো। যেন, অসমীয়া সংখ্যাগতে অতিথত কৰ্বৰ অৰ্থাৎ হলসু উকাবল তাৰ বৰ্ষও এটা আৰৰ বুলি গো-হৰ। কিন্তু জ্ঞানীয়তে এমে বৰ্ষ আৰৰ বুলি গো-হৰ। যেন, বিবেচতে এমে বৰ্ষ আৰৰ বুলি গো-হৰ। যেন,

× × ×
মেচাখনি | লাপি তাৰ | দেহ হল | কীৰ্তি।

× × ×
যেৱে নেকি | যাত তোৰ | তালপোৱা | চি।

অসমীয়াত সংস্কৃত নিনিচা বৰ্ষৰ তথ দীৰ্ঘ বৰ্ষ নাই; অসমীয়াত সকলো বৰ্ষৰ তথ লুঁ বা একমাত্ৰ উকাবল হয়। অকল ঈকৰে আক ঈকৰে ওঁচ বিবাহিক উকাবল হয়। আক হস্তৰ্য, অসমীয়া বিবৰ্ষ পিছত পাখিলেও আগত পক্ষ কাৰ হীমা লেখা হৈ। ওপুব কেইকাহিতি × × দিন বৰ্ষৰ সংস্কৃত বিবেচতে আৰৰ হল সোৱাৰে, কুন আৰিত চাঁচো যাবো লৈ পাঁচোঁগো গো আছ। যেন, নিতীত বৰ্ষৰ উকাবল সংস্কৃত। কিন্তু অসমীয়াত সেইৰে আৰৰ, কাৰ সকলৰ অস্তত কৰ্বৰ বাজন ধাকিতে জা আৰৰ বৰ্ষৰ অৰ্থাৎ দীৰ্ঘ উকাবল কৰোঁ। কিন্তু অসমীয়াত অক্ষৰত কৰ্বৰ বৰ্ষৰ বাজনৰ মাঝত পৰি চেষ্টে আম আম বৰ্ষৰ নিচৰাইক তাৰ সহন কৰা সমান ওৱেন্ত উকাবল কৰা হৈ। ইৱতে সকল সকলো সহন।

বি হাইত বিভাগৰ আপোনা-আপুনি বিবৰ্ষৰ তথ তাৰ “দণ্ডি” দোঁৰে। ঈ সাধাৰণতে উকাবল কৰে। তাৰ ইচ্ছামুন্দৰেই হৈ। যতিন্দ্ৰজিৎ বা “বিবৰ্ষ” বুলিয়ে কোৱা হৈ। যতি ছবৰ সকলো ইচ্ছেত নামকে। বেলেগ বেলেগ ইচ্ছে বিভিন্ন বেলেগৰাতোৱে কাৰ কৰে। বি পৰ্ব শ্ৰেণীত বতি পৰে তেষে পলো মুৰু হৈ। পৰ্ব মৰত পাখিলে সাধাৰণতে খোঁ নষ্ট কৰে। কিন্তু দৈৰ যতি যি বৰ্ষীহিত সকলীয়বিত হৈ, তেষে তাৰ উৎকৰ্ষ বাবে। যতিন্দ্ৰ ছবৰ আজিকালি বিবেচলৈ পোৱা যাব, বৰ্ষীহিত কৰিবাবেক অক্ষৰমাত্রাও বোলে। বৰ্ষীহিত যাবে বৰ্ষীহিত বৰ্ষৰ্বৰ বৰ্ষীহিত। এইবোৰ হল সংস্কৃত ছবৰ নিম্ন। সংস্কৃত ছবৰ

× × ×
জৌন-সাৰণি দোৰ হৰু সপোন
কৰ এবি নেৰাণ জৰুৰি।
চিকিৎ বিজীৰী ইৰাম। দেৱ
শোৱা। খেৱা। দুৰ্বল লক্ষণ।

× × ×
বিবৰ্ষ বৰ্ষৰ বৰ্ষৰ উকাবল নোৱোৱা
বাবে প্ৰতি ফাঁকিত বি ওৱল কম হৈছে আগত হৈ
বৰ্ষৰ স্থানৰ দীৰ্ঘ উকাবলে তাৰ পূৰ্বাইছে। দৈৰ যতি
হল পতন হোৱা নাই। সাম্যকা কৰিবাবেই অসমীয়া
অক্ষৰত বিবেচলৈ। পঁচ টা বৰ্ষৰ ভিতৰত বি হোঁ।
ওক্ষৰ ধাকে, তেষে এই এটা ওক্ষৰবৈষ বাকি জাহি।

শুব্দক এক গৰীবৰ কমতা বিবে। তেতিয়া দুই
বৰ্ষৰ সংখ্যা বাবে। যেন, “পঁচ, আত, পৌত বসনে
হৈছিল সংগৰ চাই।” উঠা নামা পৰিদৰ্শীতে অক্ষৰ-
বৰ্ষৰ পৰান কমতা। দৈৰ কাৰণে সকলো মিয়াক, পৰিবাকৰ কাৰ্যাপ্ৰণালী, কাৰ্যানুষ্ঠান আৰৰ গৰীব
বিবেচতে এমে বৰ্ষ আৰৰ বুলি গো-হৰ। যেন,

বিহুতী | হুবাইৰে | বিহুৰাম | গোৱ
শিঙ্গি | দুকৰা | শাবী
লগালেৰি | মাতৃবিৰি,
মুলবৰ্ষ | বিহুনি | গাত মেৰিয়াত
বিলাহী মুৰে দিছ মেৰিতি চৰাই।

অক্ষৰবৈষ নিনিচা মাঝাৰু ছবৰত আৰৰ সংগৰ।
টিক বাপি ইচ্ছামতে মুকৰ্বৰ গোপে কৰা নাহ। কিন্তু
এই ছবত মাঝাৰু পৰিমাল টিক বাপি ইচ্ছামতে
মুকৰ্বৰ বাবেৰ কৰিব পাৰি আৰৰ তাতে আৰৰ সংখ্যা
কৰি দাব। বৰ্ষৰ মুকৰ্বৰ অৱে কৰিবে এই ছবৰ
পৰিমালু বাবে, কাৰণ তাতে ছবৰ এক-বৰ্ষৰ
ভাবটো আৰিবি দাব। বিবেচেৰেৰে সাধাৰণতে
আৰৰ সংখ্যা মিল নামাকে। মুকৰ্বৰেটো ইচ্ছামতে
অৰ্থাৎ পৰিমাল আৰৰ কাৰ্যাপ্ৰণালী কমতা
ছবৰত বিবেচলৈ। দৈৰ কাৰণে এই ছবৰ শীতি-
কৰিবৰ কৰিবে দুই উপযোগী। কিন্তু এই ছবৰ শীতি-
কৰিবৰ কৰিবে কাৰণে আৰৰে অসুবোগী। সেই
কৰে যাবতু ছবত দৰ্শন আৰিবি। তাতে তাৰ ভিতৰৰ কৃ-
গুণ দেৱ মুকৰ্বৰ এই তাৰে।

তাৰ তৃপ্তি মুকৰ্বৰ পৰৱে পৰৱে
মুকৰ্বৰ হুমুক হুমুক,
আৰোহণ বনতো আৰা প্ৰিতি পৰিমাল
বিবেচে হুঁ হুৰুবৰ।

আবিশ্বৰ বিবেৰ কৰিবা লিখা হৈছিল। তাৰ
ভিতৰত দৈৰ বৰ্ষৰ কৰিবা ছুল উন্নেৰ কৰিবলৈয়া।
এটা সৌভাগ্যত ছুল, আজিয়ে আৰুভুজাত ছুল।

বিবেৰ কৰিবা ছবতু সামৰণ্তীয়ত বৈতে গৰাব কাৰণে
বিতৰত হৈছিল তাৰ সৌভাগ্যত ছুল বেলা হৈ,
আৰৰ যি আৰুভুজ কৰি পৰিবৰ কাৰণে লিখ। হৈছিল
তাৰ আৰুভুজত ছুল বেলা হৈ। সৌভাগ্যত ছুল
সৌভাগ্যত সৌভাগ্যত বৰ্ষৰ পৰৱে। আৰৰ সংখ্যা মাঝনে পাখিল,
বৰ্ষৰ পৰিমাল বাজাৰ লোৱা যাবাৰ পৰিমালো
হৈছিলোৰ আৰুভুজ ধৰাই মাঝাৰু নিয়ে কৰিবে ছুল

হৰ। আগুন্তিকাত কৰিবাবো একে নিৰয়। সিইতৰ ছন্দ আগুন্তিলি দাবাই খৰিব, কৰিব লাগিব। সাধাৰণতে আগুন্তিকাত ছন্দক অসমৰ্থত আৰু সন্তোষকাত ছন্দক মাহাত্ম্য বুলি কৰ পাৰি। অৱশ্যে কেতিয়ানা কেতিয়ানা ইয়াৰ বাতিকুমো লেখা যাব। সাধাৰণ কৰিবে ছন্দৰ বহুতো ওল্ট-পালট, কৰি কভিলৰ ছন্দ সূজন কৰে। বহুতো সন্তোষকাত ছন্দৰ ভিতৰত আগুন্তিকাত ছন্দক প্ৰাচৰ্তাৰ মেথৰ যাব। সেই কাৰণে আগুন্তিকাত আৰু সন্তোষকাত কৰিবৰ মাত্ৰা আধাৰৰ সংখ্যাৰ ওপৰত নমৰণ। সিইতৰ মাত্ৰা আগুন্তিকাত স্বৰূপ আৰু তালুন ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে।—
শাৰৰ অষ্টত | ছন্দ শেষ হৰ | ই আশা বৃক্ষত দাকি
কথমপি আছো, | দুমিত কলামি! | কাতৰ নহৰা কামি।

অভিশপ্ত

অকলে এইন সুৰা কলাই-বনাই
সু-বিন্দুকি হেকবালোঁ পথ ;
নাহানিলোঁ কেনি আহি পালোঁ কোন ঠাই,
পলিলোঁ বিৰুন অৰ্পণত।
আগবঢ়াচি গৱেঁ বীৰে গাঁকে বিচাৰি
ভাৰবিৰ ভাড়ি ছাৰিবন,
পালোঁ এট উপন্যাকাৰ বহল বুলি,
প্ৰকৃতিপালিত, বিতোপন।
ছুকৰে চুশীৰ দীৰ্ঘ পৰ্যন্ত বেৰ,
মাজে মাজে যথ এট ছুি;
নিষ্কমনে নিষ্কান্ত কই যনোৰেধা
উলাখতে যাব হালি-ছুলি ;
পৰ্যন্ত আৰুবৰা উথাৰ হাঁচিত
বিৰিঙ্গে সেৱালি যেথে,
কপৰ অলক তাৰ বিহুলি পৰিছে
মানা দেৱ বিধ-বিমুক্তত।

হেঙ্গুীয়া বেলিটো উডি মাহি চাই
লালভুবে হৈছিলে মিচিকি,
বাঞ্ছী পানীনী তাৰ শৰ্ক অৰুচৰে
চোৰে চোৰে উঠিল বিলিকি।
বিজৰাৰ পাৰে পাৰে অপৰ পুৰতে
দেৰো এক বিটলি কানন,
প্ৰবিশিলীয়া কত প্ৰকাৰ বিবিধে
মাৰি ধূলে নিবিড় গহন।
ওপৰৰ ঠানিপাতে বিছে চাল চাট,
তলত গভীৰ অকৰোৱা ;
তাতে যেন নিষ্কৃতা ধাকে জুৰ লই
অগতৰ এৰি হাঁচাকাৰ।
ক্ষণে ক্ষণে মালোঁ কালি উচ্চ ছুটিতে
অহুৰীয়া কেচুৰাৰ দৰে,
মুগ্ধালী নিহাতুৰা মাতৰ ঘূৰতি
ভাড়ি দেন আমনিহে কৰে।

এৰি সেই যোৱাৰ তিমিৰ-আগ্নেৰ
ওগুৰোৱাই দুকলি হৈনি,
জনৰ পৰত এটি ভজা অৰুবিকা
দৰত দেৰিলো বিবিপি।
কোঁকলুৰি হই বেগে গোৱে। আগুন্তিক,
মনে মনে শানিলোঁ। বিহুয়া,
অনন্মীন অৰুণত কোনে কৰে বাস
মৎস্যৰ আলা এবি থই।
চাৰিকলমে বেৰ ওখ পৰিত মাপাবে
মাহৰ ভৈয়াম এটি ধক ;
নাই কোনো অৰ-প্ৰাণী, নাই কোনো মহ,—
কোনে ধৰ সাৰিলৈহি বাক।
পৰিজীৰ অৰ্পণত দুৰ দীৰ্ঘাস্ত
বিজান চুক্ত প্ৰতিপি
কোনে বা মজালে কিয়া সঞ্চোৱ আশে
এই ঝীৰ কিমি পদিলি !
কাৰেৰ কাৰে কাৰে নিষ্কৃতি যাব
নি মলিন দৰ্শ ঘূৰাই,
ভগা ছিগা বৰ্ত কাউ তেলিমে চাকি
গীত গাই বাখে নিকুচি।
ছুকাবে মুলনি-বাবী ফলে-ফুলে ভৰা
কত কাল নেচোনি সহি,
আৰু ঘনত কাৰো মাপাই আপুনি
ফুলি আছে আজীলী কগী।
পৰিক পিছৰ দালে সৰোবৰ এটি,
ভৰি আছে অসংখ্য পৰম ;
হাঁহন-বালিয়ে তাত অৱেগি কৰি
বৰমনে বাকে আৰি জুহ ;
কাৰতে পোৱালি ধৰ, হাঁচি-মোৰা-শাল
নাই কিছি ক'তোঁ এটি প্ৰাণ ;
বৰাবৰ, ভৰ-ভৰ বুকলি হৰাব,
সকলোৰে আলাই-আধাৰনি।
বিচালিলোঁ পুলিবোৰ এটি এটি কৰি,
বিচাৰিলোঁ সকলোৰ ধৰ ;

বেথিলোঁ। বিধিৰ ধৰ, তথ অশৰে,
নাহানিলোঁ অটও নাথে। নৰ !
আছিল ই শৃংকুল, কোনোৰ ধৰাৰ
কোঁগুলুৰি আলে বহ বিন ;
কেনি গ'ল, কিমা হ'ল, অত আয়োজন,
নাই ক'তোঁ তাৰ কোনো তিন !
জনহীন অটলিকা, মিজীৰ নিল্পন,
ফেউকামে দৈত-শৃংকুল,
ম'তে ত'তে ভাবে দেন নিবাশৰ ছৰি
নিলাকৰ শোকবাৰ্তা বৃষ্টি !
কোন অভাগাই বাক ভৰে বনৰাস
বৌলভাৰে শিলা কপ ধৰি,—
কাৰ শাখে নিকাসিতা কোন অহজাই
মাজিলিয়ে পায়ালি ভৰুৱী !
ফুলনিত অৰুক নিতে হলে ফুল,
কেৰে হায নলঘ নামৰিব ;
নিজানত কপ-হৃষি কিলে বিলাই
শেকে-আভিলে যাব মহি !
পুনৰুৰ চারিপনে আছে শিষ্যতট
কামে কামে বৰ আম গৰ—
তাতে ফুল-ফুল ধৰি যাব সৰি-গতি
শেখ কৰি হুনিয়া পথ !
নিষ্টউ পছম-ভেট ফুলে সৰীতী,
লাহাতেই তদুৰা দেহি !
কোনেনো চেনেই কৰি দৰ আৰ ভাটি,
নউজুলোঁ-তৈই যাব অহি !
চটুপাশে সমা ধৰে বিদাব কালিমা,
অনুভূত এটি অভিমন ;
বৈভৱৰ দেখি এনে কৰু অস্তি
বেৰমাত ফৰি যথি আখ !
কালৰ নিষ্ট ব লোৰা দেখিব নোৱাৰি
বাপৰিল চুৰু-লো ছফাবি,
বিহুৰ বেৰ আৰু সহি নোৱাৰি
গল মোৰ শৰদ দেবিৰি !

এবে নে কি গোবৰৰ শুল্প প্ৰৱৰ্তৰ,
দৈনহীন নিজস্ব সময়ি;
অগ্ৰণ কি আকাশৰ উকান কড়াল
আছে মহাকালকে আৰাদি ?
কাৰেজত ভিতৰত সোমাই দেলিলো।
বিহাসৰ বছতো সষ্ঠাৰ,
মানা বিদ কাক-কাৰা বিচি বৰ্ণ
দেৱালত কৰা আতিকাৰ।
মুৰৰ দেটালি এবি বিচাতে পাণোহি
মাছ পুলি আহল-বৰুল,
কৰত কাহোৱেন তাৰ কৈলৈল সোঁাট,
—এতিকাও কৰে অগ্ৰম।
ফটকৰ পালীত ষষ্ঠ তৈজোৱা,
শারী শারী সুৰুৰ খাম ;
শায়ুক-শথেৰে বাপা বিচি সোঁাট,
অতুলত মধিকৰ কান।
সহ থতে সুৰুৰ ধূল দেটালী
মৰকত পেটালেৰে পথা,
অক্ষয় কৰে তাতে বৈয়ো-কিবু,
মানা বচে উলুল সুক্তা।
বেৰুটিৰ ওপৰতে কিবা অপণ
বিবাহ-মণ্ডল বিনোদ্যা ;
কোৰণত দেখে নাম বিবিকি দেৱৰ
কৰত তিন পুনৰ্মিকায়।
কাসতে দৰিদ্ৰ ফালে শোবনি কুঁড়ি,
শেওে তাত পালুণ, সোপুণ ;
দেৱৰ থাপত ভৱি অবিকি দেৱৰ
উপৰ কুলুকৰ পুনৰ্মিকৰণ।
বিবিধ অগ্ৰগতি তেও, অবচৰি নিয়াম,
বজৰত বিশুল দোপণ ;
হাতোৰ দীৰ্ঘ ফলী দেৱ-বুৰুৰ বা
গোলাদীৰে দেহ নিৰ্মলন।
ওলট-পালট হই আছে সৱে পৰি
মহ সুল কুলি অনাদৰ,

কোনোটি বা ক'বৰাত পৰিহে মৰিন
পীড়নত কৰাল কৰাল।
কোনে নৰ-গৱিশীৰা ভাৰীৰ কাৰেজে
থলে অত ঘটনে সৱাই !
—মৰত পালি অত কাৰা হাবিয়াল,
আশোজেৰ কৰিলে দাতাই !
দেৱাতাৰ শাও লালি কোন লকিদাবে
বিবৰাব দাসৰ বিশালত
অষ্ট কৰি ইই শীলি ঘৰৰে ফুৰিবে
বাসনাৰ অপূৰ্ব হ্যাত ?
এতিকাও দেন তাৰ উলুপি উলুপি
শেকৰক ক্ষীণ আকৰ্তাদ,
থব বাবী শুলনীৰ চাৰিকালে সুটৈ
আলাবৰ দাকৰ বিহার।
ধৰৰ অৱেল গৰ সকলো উলুপ !
মেলি ধৰাৰ বিদীৰ হিয়াৰ
নিয়ম কৰি মোকে দেশুৱার দেন
বিদ্যাতাৰ ঘোৰ আতিকাৰ।
চোৰাবি চোৱাই হোৰ সোৱাৰ পৰিক,
কালৰ তি কুলিৰ তোশেল,
কিকলে মায়াৰে সুলি সুৰ তুলিদৰ
অমৃতত সানে হৈলাগত।
অজলা জীৱক কেৱে অসহাৰ কৰি
বিয়ে নাও মাজতে বুলাই,
মূলতে কুঠাৰ মালি আশী বিবিধৰ
ছিল কৰে জুব বিদাভাই।
এই বুলি সুৰমালী পিৰোটীৰ মৰে
সৱে দেন পিৰিকনি মাৰি
বিহুল হাবিৰ দিলে উল্লোল হুলি
মৰ্মে মৰ্মে গুল বৰ পাবি।
নোৱাৰিলো নোৱাৰিলো দিবেৰে সহিৰ
নিয়ামৰ অতিকৰ তাৰ
আচারিতে মুক্তা গুল বিকল জৰুৰ
চাৰিকালে দেৱি অকৰক।

ঐউমেচেষ্ট সোনাৰী

বিধৰ্তাৰ বিচাৰ (চুটি সাহু)

তিনিজন মৃগ—বাঁচী, মৰ্মী, আৰু সোমাবী। এৰিন
তিনিট মৃগ গোপীয়াই বাজুৱালিৰ দীভীত হেৰোপা
গৰ ইত হৰি অনেক বৰম কথা-নভাৰ পাতি আৰে,
এন্তে এৰ বাজুৱালিৰ হুনো সুজপুৰীৰ পিৰিক হোৰাত
উটি দেই বাটেৰ গুল। তেওঁৰা দেৱি সোণাৰীজে
ক'লে মোৰে ইই সংসাৰত মনেই সাৰ বৰ, সন উলং-
ঞ্জন কৰিব নোৱাৰিলো ঝোৱাই সুবা। পৰ্যাপ্তজনে কোনে
মেলে উলুপিৰ আৰাৰ কাম একোৱেই নাই, চোৱা কৰিলেই
হৰি উলুপি কৰিব পাৰি। তেওঁৰা বাটেৰে কোনে
মোৰে অনৰক সমৰ ইটি নকৰি চোৱাত সামি বোৱাই
উচিত। সোণাৰীৰে কোনে মোৰে দেই সার্বত চোৱা
কৰিলেও বিশেষ একে নহব, সেইবাবে আৰু কোনো
ৰাজনীলৈ পৈ দেষা কৰি প্ৰচুৰ অৰ্পণত কৰা উচিত।

তাৰ গাছত তিনিট বৰছুৰ দিবেশ-যাবাৰ আহোৰ
ৱৰ কৰি মিল মিল প্ৰাণেজনোৰ মাল-বৰুৰ লগত তৈ
বিশেষ অভিযোগে ওলাই গুল। মেই দিনা কেইবেশমান
লাঠি পৰা হৈ দৈ এবং আৰাৰ ওৰ পাৰ্বতীত সোৱা
ল, আৰু কিছুবৰ আপৰাকৰি ওৰ্বত কোনো মৰৰ
বিহু পাঠ দেৱিলৈ নেপাই মনত বৰ ভাৰী হল।
মাঝো নিহাতে ভাৰি ধাৰিকলে কি হৰ, ভাগাত যি
হাজ সেৱে হৰ বুলি তিনিট বৰ্জনে ঠিক কৰিলে যে
হৰণৰ ওচতে সোনামৰত বাজিটো কুটো সুজতে
মাঝো অপোচিৰি। এনে সময়তে এজন মোৰী
ইট হাইকে উপহিত হৈলৈ। চাৰিভুজে দেই অবসৰে
হাইকে উল্লোল ঠিক কৰিলে। এন্তে মোৰিকে কোনে
মোৰে হাবিৰ মাজত আটোই কেউজনে একে
মৰ্মতে চোপিনিত নিশ্চিষ্ট ধৰাটো বৰ ভাল নহব,
দেহেৰে এজন অজনকৈ এক এক প্ৰথম সৱাগ
বাহুক কিছুই দিলে। ভীটাৰ প্ৰথম অভীত হলত
দক্ষীণে দোগাবীক অগুলি দিলৈ নিম্নে সুই সুৰিৰে।

বিধীৰ অহৰত দক্ষীণে চোপিনিপৰা উটি দেই হৈত সার-
পৰাম মেই বিবৰা কাঠি জীু-মুক্তিটো দেি প্ৰথমতে
জীৱিতা সুৰু দুলাইহৈ অহৰন কৰিছিল, গাছত পৰীকা
কৰি চাই কাঠেৰে সৱা বুলি জানিব পাবি মনত
ভাৰিল, ‘বাটেৰে প্ৰথম অহৰ আগি ধাকি এই
আশীৰ কাম কৰিলে, কিন্তু গাছত কোনো কাপোৰ-কানি
বিহ নোৱাবিল। এতিভাৰ দেৱি উচিত দে হৈত সার-
পৰাম দিবিৰ মালিবি।’ হায়কে ভাবি দক্ষীণে লাগতে
লৈ অহৰ, কোনো বাবীৰ সৰুলৈ দিয়া কাপোৰেৰে অতি
হুমকিক কিছুই দিলে। ভীটাৰ প্ৰথম অভীত হলত
দক্ষীণে দোগাবীক অগুলি দিলৈ নিম্নে সুই সুৰিৰে।

সোণাৰীৰে চোপিনিপৰা উটি দেই অপণগ পুঁ-
লাটা দেখি অভীত আৰ্হা হৈ তাৰিলে, ‘তেনে প্ৰথম

মুন্দৰী কাহিনী থেকে অভীরণত কেতিয়াও দেখে নাই। সেই বেগে হয় কোনো কৃপণগামিনী হয়, সেই বাবেই কচোরা তাইবির অলঙ্গাবাবি কাটৈ দৈ বসন্ত দিচে।' কেতিয়া সোগামৌরে দুর্বি পাখিলে দে হৈ সুজিৎ, অভীরণ বসন্ত, তোতোর ভালিলে দে অথবা প্রহৃত বাবৈচে বাহি এই কাটৈ প্রতিমাটো সালিলে, ভীরীর প্রহৃত বসুজো বসুজির পিকালে, এভিয়া তোতোর উচিত অলঙ্গাৰ পিকালা। তাকে ভাবি, কোনো বাৰবাবীৰ পঢ়িবলৈ দিলা, বিনেশৰ সহল কৰি আন। কিছুবাবন অলঙ্গাৰকে দেই কাটৈ পুতুলাক পিকাই দি মনতে ভালিলে দে তেকেৰ লগত আৰু কিছুবাবন অলঙ্গাৰ ধৰ। হলে, ভালিলে পিকাই দৰতৰ হাবীবাবন পুতুলেছিলেন। সোগামৌরে দিয়ান সময় দৈকে সাবে আবিল, এথৰেকলৈকু সেই প্রতিমার পৰা চৰ লংচ কৰা গাছিল। তুতোৱ প্ৰহৃত বাতি অভীত তুলত সোগামৌরে দোকীক গাছিল দি নিনে তই ফুকিল।

চৰুক প্ৰহৃত দোকীয়ে টোপিলবৰা। উঠ সেই নৰ হোৰেন-সৰ্পলা, সালকৰা বসন দুৰ্বি সময়িক কাটৈ পুতুলাটো দেৰি মোহিত হৈ পৰিব আৰু দৰবৰত: মনত ভালিলে দে কোনো বৰ্ষৰ বিলাদৰী কিমু অলে-সৰ্বী আহিছে। কেতিয়া দোকীয়ে সৰ্বোৱা কৰি কলে, 'হৈ অনন্দবাবী! যোক তোমাৰ আজাজীন ভাবি দৰি দৰা কৰা, তেকে মই দোক পৰিভাঙা কৰি তোমাৰ পৰামৰ্শ দাব হৈ থাকো।' দোকীয়ে এইবলে অনেকে বিনৰ কৰি অশ্বেষত দেতিয়া আনিব পাখিলে দে এইটো পুতুলাহে, তেজিয়া ভালিলে দে বাবৈচে অথবা পুতুলাটো সালিলে, দৰ্জীয়ে ভীরীৰ প্রহৃত পুতুলাকে আৰু সালিলে আৰু সালিলে পিকালে। এভিয়া চৰুক প্ৰহৃত দীৰ্ঘত কৈলে পিকালে দে এই পুতুলাকে দে পুতুলৰ সময়ীৰ হয় ভাবি দে চিলাগুৰুৰ ঘোৰ বল নষ্ট কৰি সুজিৎৰ প্ৰাপণদান দিলো। সোৱা দৰিদ্ৰে একৈ কোনো লৰ নোৱাবে।' এই দৰে বাক-বিনৰতা হৈ চাৰিউভয়ে দিয়াৰ নিনৰ কৰণে প্ৰকাশ কৰি দেই সুজীতক পাৰৰ কাবলে ভালিলে দুৰ্ব আৰুষ হল।

এমনতে এজন অধীৰী বাজকার্যত কোনো কাবল পৰা দুৰ্বি আহিছে দেই ছাইত উপহিত হৈ সহজে ঘটনাৰ কথা বুলিলে আৰু দেই দুৰ্বীক দেৰি দোহিৰ হৈ মনে যনে ভালিলে দে এই বৰষটোক নষ্ট দে নৰ লাগিল। ইয়াকে ভাবি কাৰানিক কোৰে দেৰুবাহি কীৰিম কৰলৈ দৰিলে, 'মোৰ কাকায়ে চাকীৰেপুৰা হৈ দৈ তেকেৰ পৰিবাৰে সৈতে ঘৰলৈ আহিছিল, তইতে তেকেৰ বাটুক কৰি তেকেৰ জীৱ লৈ এই বিনৰ আৰু কৰিছ। মইও সামাজ মাঝৰ নহাই, তইতে ইয়াৰ প্ৰতিম নিষ্পত্তি দোক কৰিব লাগিল।'

বোঞ্চোৰ কলে, 'আৰি এমে কোনো অপৰাধ কৰা নাই সম্পৰ্ক কৰিব। প্ৰাণৰ বৰত ধৰা অসমৰ।' সেইবাবেই অভীৰী কৰাবেগ পশুন কৰা হল। বাবৈচে কাটৈ প্ৰতিমা-সাকা, দৰ্জীয়ে কলোৰ পিকোৱা, সোগামৌৰে মনত কৰি পিকোৱা, এই সকলো সৰ্বৰ পৰাৰে; কিন্তু ভাবি কৰি দেইতে ভাৰ বাই পিক। কিন্তু তেকেৰ কৰণে পারে পারে বাই।

অভীৰী কালীৰ উচিত উপহিত দৈ ভীৰোতাৰীনীক প্ৰয়োগ কলে, 'শুধুৰাবা, এই সাহসৰী মোৰ কৰাবিৰ প্ৰয়োগ।' বৰুৱাৰ কলামে বিলেশপৰা তেকেৰ লগত লৈ পাই আহিছিল, তইতে বাটত এই চাৰিতাৰ মাঝে বাক-কৰিবিল। সোগামৌৰে বৰুৱাৰ দেৰি অৱলোকনৰ দিয়ে, ইয়াৰপৰ্যন্ত ও দুৰ্ব দে কেৱোৰ বাসীৰে এইবিলক অলঙ্গাৰ পিকলৈ দিলিল, তাকে চৰ কৰি লৈ পলাই আহিল। আৰু দোকীয়ে দে কাটৈ পুতুলত আৰু ধান দি সভোৰ কৰিলে, ই সৰ্পৰ অসমৰ কথা। কাটৈ পুতুলত আৰু ধান দি পারিলে বৰুৱাকলে মধ্যে প্ৰতিটাগ সহিত মোগালিলহেতো। এই-বিলক বৰগত বাটী, দৰ্জী, সোগামৌৰ আৰু ঘোৰীৰ অপৰি সকলো পশুন হল। এভিয়া আছালতে সচা কথা দি, তোমালোক হচো পকে কুন।' এই অমামাজাৰ কপঠোজীৰী মোৰ কিনা কালী। তাইক মই জীৱনমূলা তাল পাঠ। মোৰ হাবীবাবন পুতুলী আহৰণৰাবি দিলিলো। সোৱা বাটি তাই মনত কৰিব কোজেৰ পাই মই নুৰুবাকৈ এহেজোৰ সোৱাৰ মোৰে দে কৰি লৈ পলাই পৈছিল, 'সভৰ, দৰে বৰেৱত হাবিৰ মৰিত দে সুকৰ্তীছিলো। তোমালোকে মোৰ এই দালীক হাবিত পাই, লোকৰ মোৰখনি কালি দৈ তাইকো পালটৈ ইয়া কৰিবা?' কালীয়ে এই কথা কৈ দৰ বং দেমুৰাই আহৰণৰাবি কৰিবলক মাতি কৰে, 'এই ছাতোৰ পাত্ৰজৰক লৈ কৰিবামৰিত বক কৰি লৈ মৈগৈ।'

কালী এই সাহসৰীনীক দেৱি দিচেইত অহিত হৈ গৈল। বাটত সহজলৈকে কোনো কথা নাকৈ নৰীৰ থাকি নৰ পাছত কলে, 'তোমালোক হুৰো পক্ষই মিহা কথা।' এনে কপৰতী আৰু বাজীৰ দেৱ সন্মানৰা-

কাজীরে কথিবার কবিছে। তাৰ কিতবৰে এছন স্বাস্থ মোকে কাজীক কলে, "মহাশয়! আপোনাৰ এই বিচার বত আৰি কোনেও সংস্কাৰ লাভ কৰা নাই, আমি আশা কৰেই, আৰু মুসৰুৰ বিচাৰ কৰক!" ইন্দ্ৰিয়াক কাজীৰে কলে, "মেই পি বিচাৰ কৰিবো, ই থথৰ হৈছে, যোৰ এই বিচাৰত তোমালোক কোনেও অলগণে সন্দেহ নকৰিবা!"

মেই সমৰতে বিচাৰলাভ ক'বৰাৰ পৰা এনে এছন কাজীৰে উপস্থিত হৈছি, তেকে দেখিবলৈ সকলোৰে ঘনত ভজিব উদ্যৱ হৈল। মেই কাজীৰে আহি কাজীক কলে, "হে বিচাৰক! থৰ্থৰ ফলে চাই আৰি ধাৰ্মিক সকলৰ মনোৱজন কৰি বিচাৰ কৰিব লাগে। তোমাৰ এই বিচাৰত বিতোৱা কোনেও সংস্কাৰ লাভ কৰা নাই, তেকে "মেই থথৰ বিচাৰ কৰিবো?" এই কৰা কোৱা তোমাৰ উচিত হৈৱা নাই। যি এতিয়াও তোমাৰ ঘনত ভজিত কামনা থাকে, তেকে তোমাৰ অধিকাৰৰ সীমাত এক অৰ্থাৎ আছে, মেই অৰ্থাৎ ঘৰতে দোষা বাধি এই বাচি, মৰ্তি, মোগাবী আৰি দোগী আিহলিহি, মেই অৰ্থাৎ সাধকতে আৰু পাত্ৰ গৰ আছে, তালিকে তুমি, আৰু, বাচি, মৰ্তি, মোগাবী, দোগী আৰি এই গাড়কুলী গলে ইয়াৰ প্ৰিয়াৰ হৰ! ইয়াকে কৈ কৈৰে অৱ তাৰবৰা ওটি গল।

কাজীৰে কৈৰোৰ আদেশততে প্ৰিয়, বাচি, মৰ্তি, মোগাবী, দোগী আৰি গাড়কুলীক লগত লৈ মেই অৰ্থাইল হোৱা কৰিবে। বাটত বাটতে পক্ষাদুৰী, অৰ্থচৰ্মস্ব-সামু, কুৰুপুৰা মৃচা বায়ু এছনে এটি খটন-টোৰ বিবেৰ তৰি কলে, "আটো! মেই! এইজনী সোৱা দোগী! মোক পি দৈ দোৱা!" বিতোৱা কৈৰোৰে কলে, "বাক, মৰ্তি-বৰ্থা-বৰ্থা-বৰ্থ মোলাগে, আৰাম লোগে আৰি পাক, বাচি, মৰ্তি, মোগাবী আৰি দোগী আৰু পাত্ৰ কৈৰোৰ পাক গলে।

কে, আহসন দাহৰিব।

বৰ্গীয় ভোলানাথ দাম

অন্ধৰ এছন ঝুঁপিছি কৰি, অপীয়া সাহিত্যকৰত অসি-ৱার উচৰে আৰি প্ৰৱৰ্তক, অপীয়া পাঠকসমে আজি ও দুৰ্বি সোৱাৰ দোৱা সেই "কৰিতমা঳া," "চিঞ্চাতৰঙ্গী," "বীচাহী কাবী" অৰিব বচৰিত, সক বৰ সকলোৰ ঘনত তৎপৰ, সুচিতৰক ভোলানাথ দাম আৰি ই-কৰত নাই।

বৰ্গীয় ভোলানাথ দামক কৰি দুহি অপীয়া সমাজে হৈল। কিন্তু তেক্ষণত যে এছন প্ৰথম প্ৰেৰি বিচাৰক হাজিৰ, তেক্ষণত যে স্বৰূপ আৰি সুচিতৰক হোৱাৰ ঘনত এনে বিচল্প-স্বতন্ত্ৰ দৰ্শকী আৰি বিকল্পীয়া আছিল, তেক কথা হৰতে নাজীবন পাৰে। বিচাৰক বৰকলে দেখিবক, অপীয়া কৰাত, উত্তৰ ভোলানাথীৰ বৰ্গীয় বৰ-হাজিৰ দাতিলোৱাৰ লগত হে সাথেন বিচাৰ পাৰি। সকল কুল বনতে তুলি বনতে লোকাল হোৱাৰ ঘৰে বিচলিপি স্বৰূপকাৰী দক্ষা ডাঙীৰোৱাৰ আৰি প্ৰতিবিম্ব অনুমোদী কৰিব। অৰিব এই কাঠ কোলোৰ দৰ্থৰ পিণ্ঠ অসম-অনুমোদী এনেকোৱা সুকলী, সুমুৰি বহতো লাগে। কাঠ, বাক, মেই, হাতী-বৰ্থ আৰি মৰ্তি পিণ্ঠ ভোলানাথৰ ঘনত দোৱা পালীহে আছিল। ভোলানাথ কেনে বিচল দৰ্শকী আছিল, সেইটো ভালৈক শুভৰ হৈল তেকেত নিঃ হাতে বেলী ধৰি তেক্ষণত নিঃ পৰিবল আৰি আৰুৰ বৰনক তৈৱাৰ কৰি যিৱ দৰ্থৰ সংজোৱাৰ চাৰ লাগে। মেই সেই চিৰ কাপোৰে পৰা ভোলানাথে কাটিবৰ্ত কিবা নহয় কিবা এটা আৰুগীৰ সাৰ তৈৱাৰ কৰি দৈৰে। তেক্ষণত কোনো বৰ্ষবৰ্তী পেলি নামায়, নিঃ হাতে তাটো কাঠ আৰি নামাবৰক কাৰিবৰী কৰি তৈৱাৰ কৰা ভোলানাথৰ বিচলান কান্দোৱাৰ চালিয়াৰ বৰ্থ। এই বিচৰত ১৩৮০৮ তাৰিখে শোলাদাট ঝঁক উপৰোক্ত

সবৰুৰী ছবিটো হেৱে বিচলেন আৰি আৰম্ভনক হৈছে, তাৰ নিঃ চৰুৰে চাঁড়াই হে ভালকে চৰুৰ কৰিব পাৰিব। সৰী সাধী বেউলাৰ, ঘনত বৰকলে পুৰুৰী বৰস কাৰিবলৈ উদ্যৱ হোৱা, কোশোলৈশ শৰীৰৰ পতিক স্বৰূপলুৰ লিখাৰিত চৰুৰী পতি মনোয়ো গোৱে চালেনে আমাৰ চিকামারিং বিচৰল শৰীৰৰ কোলো কুকি পৰিবাপে দৃঢ়া থাব। **৮০০/- টা:** ভোলানাথ দামে নিঃ হাতে তৈৱাৰ কৰা যে, যাচিকা, বেং, চললীৰ, শীৰা, অপী, পেটোৰা, চৰা, বিলৌ, হাতী-বৰ্থ কাৰিক, দৰ্শী, যৰ পিণ্ঠ কৰাবী আৰি পেখিলে অৱক হৰ লাগে। সেইবোৰ, পিণ্ঠকলৰ ইয়া, বিশেষকে ওয়াইটেল ছাইলকলে, তেক্ষণত উভান বলাৰ বৰত উপস্থিত হে নিঃ চৰুৰে চাৰ পাৰে, আৰু এই সৰূৰুকৰ্মশৰ্পল প্ৰক্ৰিয়ন দৰ্শ হৈলৈ নিঃ স্বৰূপ ঘনত দলন বিচলক হৈলোৱা ইয়াৰ উত্তেক কৰি লব পাৰে। অৰিব এই প্ৰতিবিম্ব অনুমোদী কৰিব; অৰিব, তেক দৰ্শ হৈলোৱা কৰিব, তেক দৰ্শ হৈলোৱা কৰিব। অৰিব এই পিণ্ঠ অসম-অনুমোদী এনেকোৱা সুকলী, সুমুৰি বহতো লাগে। কাঠ, বাক, মেই, হাতী-বৰ্থ আৰি মৰ্তি পিণ্ঠ ভোলানাথৰ ঘনত দোৱা পালীহে আছিল। ভোলানাথ কেনে বিচল দৰ্শকী আছিল, সেইটো ভালৈক শুভৰ হৈল তেকেত নিঃ হাতে বেলী ধৰি তেক্ষণত নিঃ পৰিবল আৰি আৰুৰ বৰনক তৈৱাৰ কৰি যিৱ দৰ্থৰ সংজোৱাৰ চাৰ লাগে। মেই সেই চিৰ কাপোৰে পৰা ভোলানাথে কাটিবৰ্ত কিবা নহয় কিবা এটা আৰুগীৰ সাৰ তৈৱাৰ কৰি দৈৰে। তেক্ষণত কোনো বৰ্ষবৰ্তী পেলি নামায়, নিঃ হাতে তাটো কাঠ আৰি নামাবৰক কাৰিবৰী কৰি তৈৱাৰ কৰা ভোলানাথৰ বিচলান কান্দোৱাৰ চালিয়াৰ বৰ্থ। এই বিচৰত ১৩৮০৮ তাৰিখে শোলাদাট ঝঁক উপৰোক্ত

উৎসর্গ পারি। তোলানাথে বিছুনীমন শেখ করিব নোত্তীরিলে। সেই মিনাই আবেদি দষ্ট বজ্ঞান অসংক্ষিপ্ত মৃচ্যু মৈবড়াই তেওঁর এপোনোগুলি কল করিব হৃষিতে তোলানাথে প্রশ়াস্ত কৰিব। মৃচ্যুর সত্ত বিন পূর্ণে কলঙ্গোভা দেয়ে মৃত শেষ করি বৈ দেবো অসংকুশীয়া দুর্বোধ তোলানাথের ঘৰতে পরি আছে।

কৰিব তোলানাথে সাহিত্যিক জীৱনৰ কথা কহিল গুৱামৈ হক্ষ-বিজ্ঞানীত জৰু উৰেলিত দৈ পৰে। তেওঁতে লিখা কোৱেৰন কিঠালেই অথে যোৱা বা অনুষ্ঠান যোৱা নাইল। অতিধিম কিঠাপৰ দাবেট তেওঁতে হৰ গৱণমেটৰ পথা, নহয় টেক্টো, দৃঢ় কমিত্যপৰে পুৰুষ পুঁচে নির্বাচিত হৈছিল। সেই সময় অসমীয়া-সকলে তোলানাথৰ "কবিতানামা" ২৫ ভাগ, ২৩ পঠাগ আৰু "চিত্তান্বিতা" ২৫ ভাগ, ২৪ পঠাগ কিঠাপৰে সাহিত্যিক সোবাব দেলিল, আৰু শুলীনা জীৱনৰ জৰুৰ পুৰ্ণপৃষ্ঠা তোলানাথৰ কৰিতা সাহিত্য-সহিত হৈছিল। তোলানাথের "কবিতানামা" ২৫ ভাগ, ২৪ পঠাগ আৰু "চিত্তান্বিতা" ২৫ ভাগ, ২৩ পঠাগ কিঠাপৰে সাহিত্যিক সোবাব দেলিল, আৰু শুলীনা জীৱনৰ জৰুৰ পুৰ্ণপৃষ্ঠা তোলানাথৰ কৰিতা সাহিত্য-সহিত হৈছিল। তোলানাথেৰ কৰিতা সাহিত্য-সহিত হৈছিল।

অসমৰ প্ৰথম হৃষিত হোৱা
বৰে শৰণগৱে পৃষ্ঠ মেৰেৰা।
"ব্ৰিয়া" "কাৰিয়া" "ব্ৰহ্ম-ঘৰখনা"
কেলিৰি বৰিবে শৰণগৱে বাবা।
অসমৰ সোৰু
আৰু পৰ্যাপ্ত
তোলানাথৰ বচে আভিবা নিয়ে।

বাঁইতা বিধি পৰ প্ৰব-দেৱা
তোলানাথ অংশে হৱি নিন্দা।
"জগাগু কেলৰী যেন বৰকত গোচৰে,
কৰি নথ দষ্টাঙ্গত গৱাক গৱীৰ,
যুলে কোড়িতৰে অতি; শুলীনা নিয়েতে

ভৌমদেন অৱাসক বলে যোৱাবী,
তিৰ প্ৰকল্পে ; কৰি ভৌম গৰজৰ
কিপাইম শুচ বল ; বিপুল মেঁদবো।"

"অসমৱেন বৃহাওৰে কঠ মহাজানী।
কি আংগুহ দৱ কিশ হুন্দুৱো ? অলুনি।"

"ভৌমন অমিষ চাঁও, নাহি উপুৰাম।
লোঁও চাঁও বৰ, কিশ নাহি হুৰুম।

আৰু বল বোাকৈতে চাঁহী মহাজৰ।

হ্ৰথিৰ হিঙা, মুখে বচন গভীৰ।"
কৰি তোলানাথে "বীৰহুৰু কৰুৱা" অসমীয়া
সাহিত্য-ক্ষেত্ৰত এক অভিযোগ। কৰিব কিৰুৱা
অসমীয়া নৰ্মল শুলে পাঠ্যপথে বৰতত।

তোলানাথ সাৰু হুগী যোৱা কিঠাপ-বেলিন
অন্যতম হৈয়ে "পৰিচিতি ও পৰিদৰ্শক" ২৫ পঠাগ কৰিব
খন ১৮৬০ সনত হুগী হৈ ও আভিলিপ আৰু আসাৰ পৰে
দেৱেট আৰু টেক্টুৰেক কিটো—উতৰুৰ দাবা প্ৰতিপত্তি
আৰু পৰিষৱীৰ হৈছিল। এই কিঠাপথমৰ বাবে দেৱেট
সহৰে সুল-কৰ্ণপোতৰে বে, উলিলেন এণ্ড, ছাওৱ
কৰিবতে আসাৰ প্ৰথমেটৰ পথা লিখিক কোৱে ১০০ টকা

পুৰুষৰ পাইছিল। এই কিঠাপমোৰ সুলত গৱাজু
চলিছিল।

অসমৰ দেক্তিৰুক কৰিবাই এণ্ড ক'বিতানামা"
২৫ ভাগৰ বাবে ১০০ টকা আৰু বিঠাই ভাগৰ বাবে
১০০ টকা, মৃত ১০০ টকা পুৰুষৰ পিহিল। এই
চৰকোজী কিঠাপ ইং ১৮৬০ সনত প্ৰকাশিত হৈলি
উপৰেক কৰিবৰ পথৰ ঘৰণৰার এওঁ "চিত্তান্বিতা"
প্ৰথম ভাগৰ বাবে ১০০ টকা আৰু বিঠাই ভাগ
বাবে ১০০ টকা, মৃত ১০০ টকা পুৰুষৰ পাইছিল।

ভাবা বাকলিলে, তাৰ হে তাৰ শাহ। এণ্ড কৰি
তোলানাথৰ সাহিত্য চিঠাৰে ক'বিৰে তেওঁতে ক'বি
তেওঁৰ পথৰ আৰু ক'বিৰে ভালালেৰে এণ্ড ক'বি
বাপিস লাখ। ভাবাৰ প্ৰতি লক্ষ, ক'বিৰে তেওঁতে
দেখি সময়ৰ ভাবা বাপিস কৰিবিল, দেই দমৱন্ত কৰ
তাৰ পাখিপাখিক অৱস্থাৰ হৰহ চিৰ এটা আগত শিৰি

গুৰোৱা কৰিব লাগিব, মহলে বৰত পৰিশায় ঘৰাব
ঘৰাব। ইংলিপ উপুৰাম ধৰা চেক কৰি কীছে

যে অসমীয়া সামোলোকসৰ প্ৰেৰণী-বিশ্বত অভিনিত দৈ আঘ-
জ্ঞা কৰিলিগ, তাৰ দৰাৰ উচ্চ অৰু সামোলোকসৰুল
জ্ঞানৰ ঘৰা নাইছিল নে ? কীছিক হেকৰাত ইংলিপ
অলেৱা হালি, অলেৱা অধিপতি হোৱা নাইছিল নে ?
জেনকৈ কোমো কোমো অমোৰী উচ্চ অৰু সামোলোকসৰ
উচ্চিতস্ত তোলানাথৰ কৰি জীৱনৰ অৰু পৰা নাইছিল
নে ? আৰু দৰিদ্ৰে পৰিলিপ তেওঁত তাৰ দৰাৰ অমোৰী
শাহিতৰ এটা অস্ত্ৰীলৈ হালো হোৱা নাই নে ? আমাৰ
এই দেখো-আভিবিত কৰিব হৈল এটা অৰু নৰ্মল কাৰণেৰি
কিঠাপ মনি মেৰামেৰে তেওঁৰ দিখাত প্ৰতিশনিত হোৱা
হৈয়ে যাব।

"চাঁহাপ্রেচ্ছিত শাপি পদো ? হাতে হাতে ;
দেবি মোৰ চপতাত,
কেবলি বিমাসিলী ? মাতা,
কৰিবা গমনা ; আৰি বহিলে ? অমাতে !
পুঁয়ু : মোৰ দৰাৰকাজা দিলো অধঃগতে ?"
হাতে পিধা "হৃষ্ট-হৃষ-কায়"ত কৈছে—
"আকানোৰি আৰি ; বৈষ্ণ-ব্ৰূপ দেখনী
মোৰ হাতে ; কিমা সাথ বচন তৰী
নৰাগ তৎস তেলি কৰিব গমন,

আৰি যে কোৱাৰি তাৰ অনভিজন !
হে মাতৃ ভাৰতি ! তপা হালিল তোলাৰ
বৈষ্ণ-ব্ৰূপণি এওঁ দেখী আসাৰ
হৃহিবেক কাৰ্য্যকৰী ; সামোলোচনাপতে
হৃবি বৰণা-তৰী মই অজ্ঞাতে !"

ইংল সৰুত, অসমীয়া কৰি তোলানাথৰ পথা
শুলীনী আৰু বৰত ক'বিতা আৰু ক'বিৰে
শুলি বৰে দেখো বৰ সন আভিল একো মহ-
মেৰ কৰি কৰি মুলেৰে বৰিব পাৰি। এই অসমীয়া কাৰ্য্যত
"সীঽাৰ্য্যৰ কাৰ্য্যা"ৰ সেই নিৰামি আলীনী অৰু অৰুব উপৰ
মূৰ কৰি কৰিব উলি উলি উলি হাই ! এই উপৰি
মুলে ছুটাৰ একমনো পৰি আৰু বৰণৰ দৰে
আলীনী অসমীয়া আৰু অসমীয়া অৰু অৰুব উপৰ

অসমীয়া সামোলোকসৰুল সুষ্ঠি-বৰী সমিতিৰ সমস্যকলে "চিষা-
বুলি নিৰ্দিষ্ট সামোলোকসৰুলৰ সুষ্ঠি-বৰী তৈ কৈবল বৈ

লেখনী চলোরাটো হেইসব প্রধান কথণ; অতি কবিতৰ কলিতাৰ উৎস বাজিগো ভেটি নোৱাৰে। এই অসমৰ্পণ কায়েন “সাময় সাহিত্যসভা পরিকা” বা “বাহী”ত প্ৰকাশিত হৈ বাইকৰ মুঠ গোচৰ হওক, আমৰ এৰে আগৰ।

২। অসমীয়া আৰিপূৰ্ব মহাভাৰত - (অসমৰ্পণ) ই অপৰ নকশাহে। কিন্তু ইহোৱাৰ পৰা কবিতাৰ পাণীম পূৰ্ব সংগ্ৰহৰ অৰ্থে সনৰ প্ৰেল ধৰণিতিৰ বিষয় বুৰা দায়।

৩। অসমীয়া—এই ২১৮ পিটোয়া হোলোপো পুঁথি-খনত ১৬৮ কৰণ আছে। তাৰে ভিতৰত ২১৮ গুঁষ, ২২৮ গুঁষ, আৰু (গুঁষত লেখা) আৰু-সমতা টো। এই অসমীয়া পুঁথিখণ্ডৰ কৰিবৰপ্ৰয়োন্ন তোলনাখৰ গুঁষ বচনৰ হুনৰ চানকী পাৰ পাৰ। এই গুলিবিলাক ছাইসকলৰ মুখগুৰু “বিশুণ” আৰু “সাময়”ত কলামে অসমীয়া পাঞ্চক পঢ়ি হৃষি পাৰ; হই চাৰিটা “অকণ”তো কলাম পাৰে। পদাবিলাকৰে সেই এক বাৰাহৈই হৈ পাৰে।

এতিয়া কবিতাৰ সহজত কৰিবা কৰিবা কৰিব। বিষয়ে প্ৰেল সাময়ৰ মায়ি: “চিহ্নি-তৰিমো”

অতিশয় আচৰিত কথা কি

বৰ্তমান পুথিবীত অতিশয় আচৰিত দেখা যাব—ভাৰতৰ হিমু আতিৰ আত দোৱা কথাটি। আৰু দোৱাৰ কথোৱাম লাগে দৰ্শক পুলাই পৰা মারে, ইয়াটকৈ আচৰিত আৰু একে মাই। এই পুথিবীত দৰ্শক নাম অনেক আছে, তাৰে লেখ লোৱা টো। মুঠে দেৱিখিল গলে চাইতি পাই দৰ্শক বৰ্তমান পুথিবীত পোৱা যাব, —হিমু দৰ্শক, বৌদ্ধ দৰ্শক, পুনীয় দৰ্শক, ইচ্ছাম দৰ্শক (যাক সাৰাবৰ্ষত মুহূৰমান দৰ্শক বোলে)। হিমু দৰ্শি মাঝৰুৰ বাহিৰে আম কোনো দৰ্শক মাঝৰুৰ বা আতিৰ পৰ্যবেক্ষণ কথোৱালোৱা কৰিলে কেৰিলাক আকল ভাৰতৰ এতিয়া উৎমৰ্মোৰী বোৱাৰে। এই

২৪ ভাগৰ “কৰিতা” বীৰ্যক প্ৰহৃষ্ট এও মিজৰ বিয়া একৰূপে কেৰিলে,

“বালাকাল থাকি, কিন্তু নাজামো কাবণ,—
আজি তোমাৰ প্ৰতি,
ই বীৰ অৰু মতি;
সামে গুৰুবী পুৰি কৰিবাৰ ঘণ্টা
পুচিছিলৈ। ঘণ্টে ঘণ্টে হৰিত মন।

বালাকাল হংস,—কিন্তু অৰুণে তৃণাপুৰ,—

ঞাকিছিলৈ। তাৰ ছৰি,
ভাৰিছিলৈ। হৰে কৰি,
বাপিছিলৈ। ঘৰ আমি সি চিৰ অৱাকৈ;
দেখিলে সি চিৰ এয়ে মূলে হালি পাগ।”

কেৱো ব্যৱহৃত সিঙ্কলাত কৰিব পুঁখিলে অনেকুন
সামনাবে আতঙ্কক। পাঞ্জল সৰ্বনৈ বিভিন্নাই বিভিন্ন
কৈছে, “বামুৰী তাৰনা বাষ সিঙ্কিতভ আৰুৰী।” ভগৱত
পুণ্যত আমৰ দেশত তোলনাখৰ পৰাকৰ্মসূৰী অনেক
কৰি আৰু কৰ্মী ওলাওক !

শৈক্ষিক ব্যৱহাৰ সহজ

বৰ্তমান পুৰুলুক্ষ অৱিলম্ব এনে নহয়, বামৰাম মহা-
রাত আৰু অনেক পুৰুলু বৰ্জীৰ কথা লিপাই চাৰিলৈ
লাগ তিকত, তোট, নোং, ডকলা, মিৰি, মিচিমি আৰু
ৱালোৱা আতিবিলাকৰ ভিতৰতো আমৰ মনে দেতে ভৱিলা-
ৰ বৰ্ষ লোক ই পৰে। দৈৱা-হৰিপুৰাক এতিয়া দেৱিবিলাক
লৈ মন্দা জাতি হৈ পৰিবে, কাল-ভৰিৰ পুৰুলু
জনক গুণৰ কৰা ওপৰক তল পৰা প্ৰতিবিৰ বিধান।

সেই কালত আৰ্য্য আতিৰ দৰ্শক নাম সনাতন ধৰ-
শৈলি। সনাতন ধৰ’ সনো মানু জাতিৰ ধৰ্ম, ই
কলোক বৰ্তমান লিপুৰ মনে কৰিব। দোৱাৰ ঘণ্টে দে-
শ পাই একেবেণে আনাবোৱা। প্রাচীন আৰ্য্য আতিয়ে
তাতি দেখে একেবেণে আনাবোৱা। আৰু কালত গো-
পে এখ পাই গো-বৰ্ষে আগামকলে ভৰণ কৰিলে যে
যোৱা প্ৰাচীন অজৱত নাই। সেই বিনোদ প্ৰাচীন আৰু
কৈ বিশুণ হৈন বিষিকৈ কোকত তত নামাহি চাওলাৰে
কাৰুৰ তপিলাৰ মঙ্গ হাই আৰু জাত নঞ্চেছিল। এতকে
মো যাব আৰ্য্য বৰ্ষিকলক জাত একেবেণে মাৰিব দোৱা-
ৰিলি। সেই কালত বাস্তু, মৈতৈ, দানৰ আৰু আতি-
লাকৰ শান্ত সহিতে বৰা আৰু দোৱাতো আৰু ছোলাৰা
বৰা-অনা কৰাতো যে মুল আৰ্য্য আতিৰ জাত নঞ্চেছিল ই
বৈহিকীক অমুলিক কথা। তেৱে নে ভাৰতৰ হিমু
জাতি জনে আত দোৱা প্ৰথা কেতিহাৰ পৰা স্থি হৈ হৈ
বৰ্ষ বৰ্ষীৰ আৰু বিদ্যুলিলক বৰচৰ হৈ জোৱা
ভিলাক পোৱাম হৈ পৰিল। এইবিলাক নাম আতিৰ
তেৱে মহিলা সন্মান দেৱিযৰণা হিমু তিকতামূলক
গৰ্ভবতৰ সহ হৈ কৰে পুৰুলু দৰ্শক হৈ হিমু ভিতৰত
সোমাল আৰু অনেকবিলাক হিমু ধৰ’ আৰু আতত ধৰণ
বাৰিবত থাকি গল, তেজিয়াৰণ হিমু ভিতৰত নিছ
নিয়ন্তি কূলু এবি কোনো থাকত কোনো হাতে পৰম্পৰা
দেখোৱা হৈ পৰিল, বাবেই আত দোৱা প্ৰথা চলি
আহিৰ ধৰিলে; তেতিয়া পৰা আৰুৰ শান্ত শৰণ
বোৱা মৈল, এনে বিদ্যুলিলক একেবেণে কৰিব নাম লি
ধৰ্মাঞ্জলি স্বাধৰণ, ভৰিয়াৰ মনা আৰু অৰুণেৰ
উলিবাৰ ধৰিলে।

আমাৰ বৰ্তমান বিদ্যুলক সংহিতা মাদেৱে বিধান
পঞ্জীয়া দেৱিবাক মে প্ৰাচীন, ভোগল-বিহাৰ, চিশোলি-
গোকে সহ তত, ধৰিব পাৰে। সংহিতা আৰু শান্তৰ
অনেকগিনি কথা মে আধুনিক, আৰোণালোপুন ধৰা পৰে।
কথাগৰ কথাগৰ হৃতি বা পৰাচৰিত বিদ্যুলিলকেই ধৰিব-

মনসা পদ্মে ভূত দেশাতি ভাবতে হিন্দু জাতির একে-
বাবে ভাস্তুর আক কালুর করি শেলালে, এই কথা
নষ্ট বুলি কেন চিত্তগুণ মাঝে কর পাবে ? হিন্দু
ধর্মের মূল ধৰ্ম সচাবত বামায় আসি করি করি শুধু-
বিলাক পর্যাপ্ত সকলেরিকাক একিষ কজাল কথাবে
ভৱ, তাক সমেহ কবিতের ছাই দেখেবি। বালে শেখা
মূল মচাভাবতে। বর্তমান নাই আক থালোবিয়ে গেয়ে
মূল বামায়ে অভিজ্ঞান হল। আর্য জাতির অধ্যপত্তন
লম্বে মনে তেওঁবিলাকে লেখা মূল সচিত্তিগুকেও
প্রেরণ হয়েছে সেখেবেষ্ট নমুন আকৰ দেখিল। মন-
বিব মনে কিঃ ? শৃঙ্খলৰ পাত জাহান স্বচর অধ্যেতে
বিচ বিশ্ব আগী জাতি আহি যেন গোটেই ভাবত
অবিকৰ কবি আম, বিজা, শোণীয়ো পেটে প্রকারে
আতাণি হৈ পুরুষী কোই ছুলাছিল, এতিপুরুষ
আক পিরে বছৰ বিলাই চালে প্রায় সাত জাহান বছৰ
হলছি, ইয়ান জেৱাৰ বছৰ নো ইটিৰ পিছত সিটিকে
কৰে মানা সেব বিলেশী আভিতে ভুলীয়া কবি গোলোৱা
হিন্দু জাতিৰ গত একেবাহে আর্য জাতিৰ তেজ বৈ
ধকা সম্ভৱে ? কেতিও নচৰ ! এতিজা ভাবতে হিন্দু
জাতিৰ মেই আর্য আকতিত নাই, আর্য কেৱে নাই।
সেই আভিপুরুষ বৰ্তমান ভাবতে হিন্দু জাতি এটি
অভিনব নমুন জাতি দে তাৰ মূল নাই। পুরুষ আর্য
জাতিৰ প্রাতত আক সংক্ষত আৰ মেলেক কালু-জিৱি
গুড় পুতি হৈ বৰ্তমান ভাবতে হিন্দু জাতিৰ প্রাতকে
প্ৰেৰণ একো-একোতি হৈ প্ৰেৰণ লি প্ৰেৰণ শুধু
মোলারা নমুন তাৰ হৈ পৰিব, প্ৰেৰণ প্ৰাতকে
আর্য জাতিৰ পুৰুষে হৈ ভাগ্নি-ছিলি ভাৰতবৰ্তত
হিন্দু নামেৰে এটি নমুন জাতি, প্ৰাতকে প্ৰেৰণ প্ৰায়
আচাৰ-বাধাৰ আক ধৰ্ম নিলাইক হৃষি হৈ পৰিব।
এই কাবল হিন্দু জাতিৰ ভৰো-শোৱা আদান-
প্ৰদান নচলা প্ৰেলভাবে আতি দেৰ গোলোৱা মূল কাৰণ
বিবা আন একো কাৰণ দেখেবি। এইদেশে ভাৰতৰ
হিন্দু জাতিৰ ভিতৰত বৰো-শোৱা আদান-

প্ৰদান পৰিব। কাৰণে হাতে কেও ভাত-পানী নোৰোহা এৰ
বিবে বিলাক হিন্দু জাতিৰ কোৱা দিব আদীন ম
নিলিবে। বৃলত কপা এটি আহে বোলে “যা
বাচপুত, তেওঁটি চুমা” (অখা); এটিই হৈছে হিন্দু জাত
শোৱা প্ৰথা !

এতিজত এটি গোৱ পাতিলে প্ৰায় আতোক বৰ্ষৰ
প্ৰতোক শুধুবৰ্ষৰ একো একোতি দেলেপ দেলেপ আৰা;
কলিতাকে আৰি কৰি শুধুবৰ্ষৰক হাতে ভাত কৰ-
বৰা আক হোৱা-শোৱা পালে বি বাসুবৰ আতোক
পৰ্য দাহৈ, ফিলুম হৈনুলুম কৰি সামাৰে
আপক পেলো দেখে থেকে সম্প্ৰদাৰ মাহৰ আহে বাব
পা মুহৰ শালে, বি সব সেমালে পানী মি চুৰা দাবে
শোৱা বৰ-বেহানিও পেমি বাব ! এনে আহুত আৰি
পুৰুষৰোত কৰবাত দেখিছোন ? দেশাতি হিলাজে
বাৰ বৰ্ষৰ মাহেতে হৈতে সৰু, ধৰ বৰ্ষৰ বোৱা-শোৱা
স্বেচ্ছে মাহেৰ সৰু। তাৰ বিপৰীতৰ কলে আৰি বৰা
আৰ জাত গৱে ধৰ্ষণ একেবাবে বাব ! ইয়াৰ বৰ্ষৰ
বৰে হিন্দু জাতিৰ ভিতৰত এটোকে প্ৰেৰণ দৰ্শন
লগত খোৱোৱা আদান-প্ৰদান লি নহোৱে, হৈও
জাত নাপ বৰ। দেখে যা, ভাৰতবৰ্ষৰ হিন্দু জাতি
একেটা জনত নহয় আক ভাৰতবৰ্ষৰ একেবন জো
নহয়। ইউোপ মহাদেশে দেখে একেবন দেখে যা
ভাৰতবৰ্ষৰ চেনেৰা। এতিজক প্ৰেৰণ প্ৰায় আচাৰ-
মৌৰ্য আৰ তাৰি চাবলৈ গৱে ইউোপে
কালে যেমেক ইলেশ, আচাবৰণ, কৰাজী, কালী,
ইটালি, আভিষা, কুইজা, স্পেন, পৰ্টুগল, কেলামা, হৈলে
আৰ নৰেক পু-ভৰ্তুড, অধি ডাতু সক দেশে দৰ্শন
হিন্দু নামেৰে এটি নমুন জাতি, প্ৰাতকে প্ৰেৰণ প্ৰায়
আচাৰ-বাধাৰ আক ধৰ্ম নিলাইক হৃষি হৈ পৰিব।
এই কাবল হিন্দু জাতিৰ ভৰো-শোৱা আদান-

প্ৰেৰণ দেশেৰ হিন্দু জাতি যি হৃষি ভিত দিন জাতি
কৰি হৈও বৰত-পানী আৰ মাত্ৰি স্বভাৱৰ স্বেচ্ছে
কলিতা-প্ৰকাৰে মিলিলে, তেনে স্বাস্থ্য ভাৰতৰ গোটেই
হিন্দু জাতিৰ এক কৰি শোৱাৰ সম্ভৱণ হয় নে ?
হিন্দু জাতিৰ আৰ বৰ্ষৰ্ষৰ বিশেষক গোলোৱে দৈ
ৱ প্ৰেৰণ মাহৰ প্ৰিয় সি প্ৰেৰণ মাহৰ পি দিব
কৰি হৃষি পাৰি, দেহেহেলে হিন্দু জাতি এক আৰি
বৰ সম্ভৱ হব পাৰে। এনে অসমৰক সম্ভৱ কৰা
হৈলৈ গৱে কৰ উঠা কথাৰ দৰে হৈলৈ শিকাৰ দাবাই
ন পাৰে, কিন্তু বৰতৰিন লাগিব।

অহুৱা ভাৰি এতিজা আৰি ইয়াকেই হৈ হিন্দু কৰা
হৈতি, যি হৃষি নৈতি-শিকাৰ আৰ সঁচাৰ বৰ্ষৰ বাট আৰি
হৈলৈ হিন্দু কৰা বা মছলমান কৰাৰ একো মূল
নহৈ, দেহেলে হিন্দু মছলমান হৈলৈ সম্প্ৰদাৰ ধৰ্ম-
কলিতাকে আৰ অছৰানবিলাক সম্ভাৱক মুকিবে আৰি
প্ৰবিধিবে উঠত মছলমানবিলাকৰ আভিত অসভা দেহেলেই
কৈতো সত্ত বাট ধৰ বৰ্ষৰ্ষৰ মনসাৰবিলাক ধৰ্মিতে আৰিব
থাকিব আৰিব। এতেকে বৰতৰ নৈতি-শিকাৰ আৰ উপৰ্যুক-
ত পুৰুষৰ দেহেলে আৰ পৰম্পৰৰ প্ৰতি কথি, বিদ্ৰোহ-
কলিতাৰ নৈতিকে আৰ পৰম্পৰৰ প্ৰতি কথি, বিদ্ৰোহ-
কলিতাৰ সলাই এই সিন্দুৰ পৰ্যাকৈ নমুন কৰিব
লাগিব আৰ মছলমানসকলেও বিবেচনা কৰা উচিত,
মেই সিন্দুৰ সাৰবৰ্ত বিশিলাক বিদ্ৰোহ সম্ভাৱ
অৰহা চাই হৈকলৈ একতা হৈকলৈ আৰি হৈকলৈ আৰি
হৈলৈ পৰ্যাকৈ কৰে। সাহু ধৰ্ষণ কলেই হৈলৈ ধৰ্ম-
কলিতাৰ নৈতিকে আৰ পৰম্পৰৰ আৰি কৰ্তব্য কৰে। কিন্তুৱা ভাৰতৰ মছলমান ভাৰতৰ
বৰে মাহৰ, শুধু মছলমান বৰ্ষৰ্ষৰ নৈতিক বা সহস্ৰমুকৰ
অৰহা চাই হৈকলৈ কৰাৰ নহয়, পৰত আৰ তুলুকৰে
নহয়। বিদ্ৰোহ আৰ অছৰানবিলাক ধৰ্ম-
নৈতি-শিকাৰ দৰে হৈলৈ নিমিত্ত সৈকলোৱ
সম্ভাৱক কৰাৰ নহয়। সেইবিলাক বৰতৰ
সম্ভাৱক অৰহা চাই একেবনে আৰিব নোৱাৰে।

ধৰ্ম-হৈ মাহৰক ধৰ্মৰাজৰ আভিতি তোলে। মছলমান
অৰহা হৈলৈ দেৱা, ক্ষমা, প্ৰেৰণ, ভক্তি; এত কথা সকলো
দৰ্শক কৰ। এতেকে ভাৰতৰ হিন্দু-মছলমানে যি ধৰ্ম-
আৰি নথে, দেহেহেলে কেতিও আৰি বৰাবৰ পাৰ
নোৱাৰিব। আপগে দেৱাই আভিহৈ, ভাৰতৰ পাতোক
প্ৰেৰণেই তাৰ চলন-নথিব, মৌতি-নথিয়ে দৈ

প্রয়োগের দ্বারা বাহাই অনেক নির্ণায়ন আৰু অধ্যেয় বাসনীতিক চৰ্ষণ কৰা বুলি বিভাৰ শোকাগ্রহণ কৰ্তৃপক্ষের বাবিল উৎকৃষ্ট কৰি বাহাই অশীতিৰ পৃষ্ঠী কৰিব পাৰে। পাশ্চাত্যিক লোকেৰ আবাস্থিক বলৰ দ্বৰিব নিমিত্তে বাহাশক্তিকে প্ৰহালো কৰিব পাৰে,—আৰু নামাগে যথাভৰ্ত বলিব বাবিলেও তাৰপৰা বাব নলবিল। বাব-বিলেৰে বাহাশক্তিৰ দৰ্শোৱেই জৰুত লিখে তেওঁৰে বাহারী কৰি আবাস্থিক অত্যাচাৰৰ কৰিছে আৰু কোনো কাৰণেই সেইসেৱে কৰিব পৰা নাই। দৰ্শৰ নামত জৰুৰ অৱস্থাৰ হঠলৈ বিচাৰা হৰিজন অৱিবেক, আৰু দৰ্শৰী দৰ্শকাচাৰৰ কালীনৰে আৰি দৰ্শৰ নাম উনিশেই সামৰণ শাৰ্পিলৈ পেলো। বৰ্তমান দৰ্শৰ বাব-নীতিতে তত্ত্ব-বাবাশ্বৰূপ দৰ্শৰ নীতিক বাব-নীতিৰ পৰা একবৰে প্ৰাণি কৰি পৃথিবীৰ কৰি পেলোহৈছে। এই দৰ্শৰ নীতিৰ বাব-নীতিৰ পৰা দুটক কৰা বিবৰণ কৰিবত বুজোত আৰি মহাশূকৰ অৰ্থবিদেবেৰ দেৰিবলৈ পাই আৰু একবৰে চালে তেওঁেতেই এই কাৰণৰ বাবে দৰ্শৰত সৰ্বপ্ৰদৰ্শৰ “মাৰ্টিৰ্ ট্ৰায়” (Martyr) বা অৰ্দতাৰে প্ৰাণাগণকৰেণ্টা।

মহাশূকৰ অৰ্থবিদেৰ এই নীতিও তেওঁেতে দৰ্শৰ

তৃক-গৱিমা

জন জয় শৰ্মা

গুণনিৰ্ধ ভক্তিসিদ্ধ,

সত্য হৃদয় দেন ইন্দ্ৰ।

প্ৰথম পুৰুষ অতি দীন জন গতি,
বিহুক ভক্তি এক বিনু।

কৰ্ত দৃঢ় সৰিত তিভিৰ বিনাশিত

অসম কুহুম সম দেৱ।

নৰপতি নৰমাবাহণ কৰে

নৰমাধ জানি দেৱ।

পুৰুষ প্ৰথান তাৰগৱত

শৈতে সতা বিজোপন।

সুধৰ সুৱতি দেৱ পাপ-বিনাশণ

দাক কৰিবাৰ বৰশন।

অগণত-জনৰ বৰু যথৰ পৰ-যথু

শহেন শলোপে কৰে বৰ্তি।

মৃচ বিবেকে ভুনে চিত্ৰিয়া শকৰ মনে

মেষ পদে সৰাকাৰো গতি।

জৰিমনসচৰ বৰহা

বাটচৰা

এটি কথা

গুড়ত পৌৰোষত নিশ্চই সংঘত কৰেজত পড়েতে ১১০০ বি ১১০৪ মনত শৰীৰ চৰি আৰাঞ্জেৰ মুৰজিতে উক নিশ্চক আৰাঞ্জেলৈ পঠাই কেৰামুঠাও সৌভিগীয়া মূলি শৰীৰ কলিক তালৈ নিমারিল। দেইবেৰ পুৰুৰে তাজিক কৰি নিশ্চক দাম দিলে মে নাই তেওঁৰে জানে। হেৰ পুলিবেৰ মহামাঝোপাধ্যাৰ হৰ-প্ৰদাৰ শাৰীৰ মহাশূকৰ পোদামে দে কৰা হাতত লিলে কৰ নোৱাৰে। তেওঁৰা লীলাৰ পুৰু পুৰু পাকি শৰীৰে দেখা দোৱা মোৰা মনত হৈব। তেওঁৰ পুৰু কোনো বাসীলি নিবিড়াৰিলোহেতেন হেৱে নৰ-তেওঁৰে পুৰুলী কৰিবালি ইমান কলকিত মহাজহেনে।

ৰেচেজাবিতি, হিসে, মেষ, কৰ্তৃতা বাব পেলো সামৰজ্যমন হিতকামনাৰ বৰাবাৰী মেষিয়া বাব-নীতিৰ ভৱিষ্যত ক্ষমা হৈ পৰিষণৈ তেওঁতাৰ বাব-নীতোৰী বা প্রাণাজীৱ অগতে সামা-বৈষ্ণোভীৰ দুশ্বারতাৰ অৰ্থবিদেক হেচি সমানৰ কৃষে কে চাব মেষিটো মৃগণ।

জৰিমনসচৰ মুক্তি

গুড়ত পৌৰোষত নিশ্চই সংঘত কৰেজত পড়েতে

১১০০ বি ১১০৪ মনত শৰীৰ চৰি আৰাঞ্জেৰ মুৰজিতে উক নিশ্চক আৰাঞ্জেলৈ পঠাই কেৰামুঠাও সৌভিগীয়া মূলি শৰীৰ কলিক তালৈ নিমারিল। দেইবেৰ পুৰুৰে তাজিক কৰি নিশ্চক দাম দিলে মে নাই তেওঁৰে জানে। হেৰ পুলিবেৰ মহামাঝোপাধ্যাৰ হৰ-প্ৰদাৰ শাৰীৰ মহাশূকৰ পোদামে দে কৰা হাতত লিলে কৰ নোৱাৰে। তেওঁৰা লীলাৰ পুৰু পুৰু পাকি শৰীৰে দেখা দোৱা দোৱা মোৰা মনত হৈব। তেওঁৰ পুৰু কোনো বাসীলি নিবিড়াৰিলোহেতেন হেৱে নৰ-তেওঁৰে পুৰুলী পুৰু কৰা উলৈ কৰা উলৈ। অসমতে সৌভিগীয়া পুৰু ধৰা তুলি জনা হচ্ছে—মোৰ কৰো পুতুল পিশ্চি নিয়া পুৰিবোৰেক বাব-কলক বৰাবাৰী কৰিবে দেখে লাগে। পিশ্চি পুৰোৱাই এই বিবেৰ সুশ্ৰেষ্ঠু দুৰ কৰিব বুলি আশা কৰিবো। আজান যাৰে “বীহাইত” ওলোৱা দেৱ গুহহ ধৰ গুহহ চোৰ’ শীৰ্ষক প্ৰেছ পচাহি কথাবোৰ মনত পৰি লিপি হৈল।

উপেক্ষনাম সক্ষা

চূল-শুৰুপি

৪৭৭ মাহে “বাংলা”ত প্ৰকাশিত—“বাংলাৰ বাসায় শক তামা বাসাৰ” প্ৰদৰ ১৫৮ পিতিৰ ২৩ শকৰ ২০৩

বিজ্ঞান-প্ৰসঞ্চ

সৌৰজগতৰ প্ৰাণশূকৰ

নং	সূৰ্যৰ পৰা আৰাল	বৰ্ষবৰ লেব	জোনৰ সংখা
১	১৫,০০,০০,০০০	৮	বি
২	১৫,০০,০০,০০০	২২৪	১
৩	২০,০০,০০,০০০	৬০১	১
৪	২৪,০০,০০,০০০	৬৮৬	২
৫	২৪,০০,০০,০০০	১২	৩
৬	২৪,০০,০০,০০০	২২৫	৩

বৰেন্দ্ৰ ১,৮২,০০,০০০—৮০ বৰ

নেপচূল ২,১২,০০,০০০—১০৫

১

এটি এহে হৃষীৰ চাৰিওকলৈ দুবিলৈ বিমান সময়
লঠ, সেৱে তাৰ বছৰ বা “বছৰ লেব”。 তেওঁৰ
লঠ নেপচূল গৱে হৃষীক এবাৰ প্ৰেক্ষিক কৰিবলৈ
পুৰুলীৰ ১০৫ শৰ সময় লাগ, অৰ্থাৎ আমাৰ বিবৰ
লেবেৰে নেপচূলৰ ব্ৰহ্মৰত ৫৫৫ × ১০৫ লিন!

অনন্ত শুভ্যর কথ।

আমাৰ পুনৰীয়ন কলাৰ সুসাধানত ওপতি হুৱা অন্ত বৰাওৰ এটি কৃত কথিব। । কেতিলাৰ দুখলি বৰতত হুনোৱ আকৰণীয়ে মন কৰিবে আমি এনে কলাগুল হেতুত কথিব। সেবিবলৈ পাও। । আবি এই সকলোকে সাধারণ কথাবে “তাৰ” নোংৰে শব্দিব, সকলোৱে স্বতাৰ একে নহয়। । ইইতিব কিছুমানক আমি চৰু-পিখিকোৱা অধীক্ষ কলাল পোহৰ মেন আৰু কিছুমানক ধিৰ দেৰো। । এই পাছৰ বিষ পুনৰীয়ন বৰে একেটা গুৰি, আৰু সকলোৱে স্বতাৰ প্ৰদৰিগ কৰে। । আগৰ বিষকথে দ্বক্ষত তাৰ বুলিৰ পাৰি। । প্ৰথা নিজা পোহৰ নাই, সিংহত স্থাৰ পোহৰত দীৰ্ঘিমান; ভাৰ নিজা পোহৰ আচে, সিংহত স্থাৰ একেটা হুৰি আৰু নিজা সৌৰজগত ধাৰি সিংহালৈ ইয়াৰ দ্বৰণৰ পোহৰ পৰিয়া পৰিয়া দেৱি দেৱি পোহৰ আমি কলে দেৱো।

অছয়ন কৰ্ত, কিছুমান আপগাবী, সকলোৱেৰ ঘটাগত ৩০ মাইল দেৱো আৰু কৰ্তে অকণিত কিবিনি নোৱাকৈ পুনৰীয়নৰ এই শক-উপন্যাস আৰু তাৰ বোঝলৈ গতি কৰিছ; তেনেহেন লক্ষ্যতাৰ পাবলৈ সিংহত কিমান দিন শাপিৰ? গুণা কৰি কেৱা হৈ, এই ভাগপাবীৰোৰ বাঁজতে কোনালৈ ১১৬ দিন, কুকুলৈ ৪০ বছৰ, মুকুলৈ ১০ বছৰ, বুলুলৈ ১১০ বছৰ, মেলুলৈ ১১১ বছৰ, বহুলুলৈ ১১০ বছৰ, শনিলৈ ১১৭০ বছৰ, ঘূৰেছালৈ ১১৫০ বছৰ, দেলগুলৈ ১০৫৫ বছৰ, আৰু পুনৰীয়ন নিহেত ভৰৰ তাৰাটোলৈ দাবলৈ ৪০ নিযুক্ত স্থৰ লাগিব!! কিন্তু এই অন্ত শুভ্যৰ সকলো বিষয় আৰু সৌভাগ্যৰ নিপৰাবে কি আছে, কোনে কৰ? প্ৰতিক্রিয়া আৰিছ, “কোনে কৰ?”

৪৮০/অ:

তৰাই পঁচাকৈয়ে “চুৰি পাবে নে”

তথোৱেৰ বংশ একেটা পৰ্যা, সিংহত নৰ্কে আৰু সিংহতে চুৰি মঞ্চাবে। । অৰীম দ্বৰণৰ আহে সিংহত

পোহৰ। । বেতিয়া আমি পুনৰীয়ন পানীত এটাৰ গাছত আৰু এটা দলি মাৰে, তেতিলা দি হই আটীবি টো উত্তৰ, তাৰ আৱাউলি ইৱেউলি ওপত এনেন্দ্ৰাকৈ পৰিব পাৰি দে সিংহত পৰপৰা কটাকচি কৰি মাৰ আৰু নাইবা ইজাউলিৰ ওপত সিঙ্গুলি জাল গাৰ। । ইয়াত পোহৰৰ চোৱে এনে স্বতাৰেই বুলি কৰি পাৰি; ইয়াত এই নাক-দোৱা বা অশ-দোৱা কাণ্ডক হকালা (interference) বৰাণীহ। । পোহৰৰ এই হকালা আৰু সন্ধীৰ তা঳ (beats) একে দ্বৰণৰ কৰা, স্বত চোৱ হকা বৰাত তা঳ হৰ পাবে। । সহজ পোহৰৰ এই হকালাৰ বাবৰ সন্ধানত হৈ। । প্ৰথা পোহৰৰ এনে হকা বৰা নহয়, বেতিৰ পোহৰৰেৰে নহয়; কিন্তু তাৰাৰ পোহৰৰ দ্বৰ-অতি দ্বৰপৰা আৰে দেৰ বায়ুৰে হকা-বল লাগায়, মেনে হৰ পাৰে। । আমি পুনৰীয়ন নিহেত ভৰৰ তাৰাৰ পি পোহৰ সেবিলৈনে পাঠি সোঁই পোহৰ তাৰপৰা প্ৰাপি চাৰি বছৰ মানৰ আচোৱা আহিলম। । মনত বাদিব শাঙে, পোহৰৰ বেগ হেকেতো ১৬০০০০ মাইল হিছালে।

বেলিমাৰত বিচিৰ বৰণৰ খেল

হৃষীৱীয়া বেতিৰ পোহৰ পুনৰীয়নে দিয়াল পোনাৰ আচে, বেলি দাৰ দোৱাক মিমান পোনাই নাই, সেইবেগি তেতিলা ই থাপথাপকৈ দ্বৰত, থাপ যা সৰকি আৰু সোঁই বায়ুত ধৰা, ধৰি, আৰু দেৱাব ধৰ পৰ কৈ আৰিব লাগা হৈ। । আৰু এই সবলোৱ বেতিৰ বৰা পোহৰৰ সিংহত লাগাখিনি লাগবি তৈ বাকিবিনি এবি দিয়ে। । আলাসত ওপতি হুৱা এই কৰণ বোৰ মান আকাৰৰ, সেইবেগি বেলিমাৰতো আৰু মানা বৰখ দেৱিবলৈ পাও। । সেইবেগি সবলকৈ পুনৰ কৰা মিহলি ধৰা বায়ুত সহানুভৱ হৈ সাধাবধতে দেৱি মাৰ বৰ বিতোপন আৰু সৌভাগ্যশৰীৰ হৈ।

৪৮০/অ:
২৫.৮.১৯৮১

ৰঁহৈ—

পশ্চিম উচ্চাচলসন্ধি গোমানী

